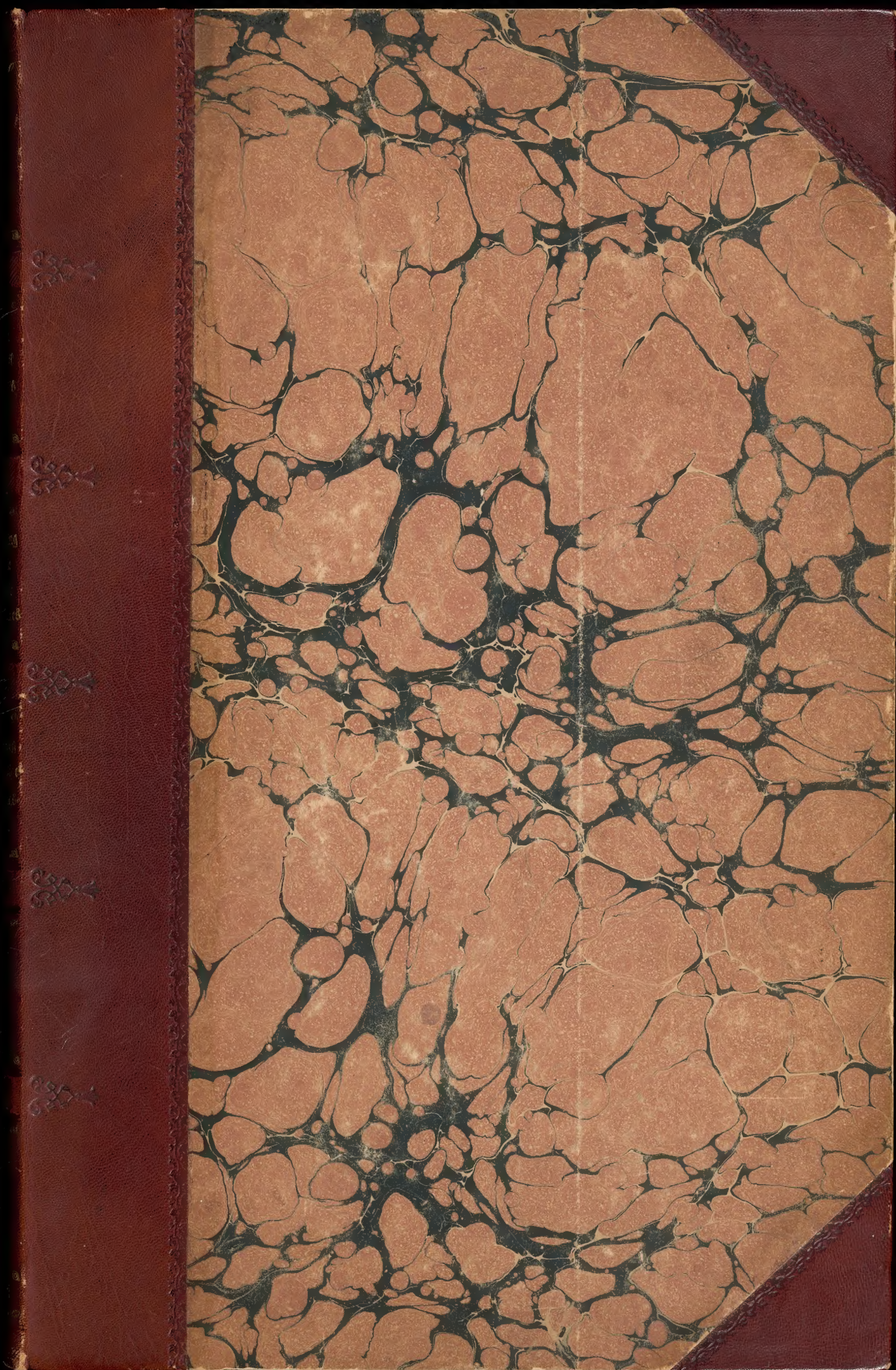
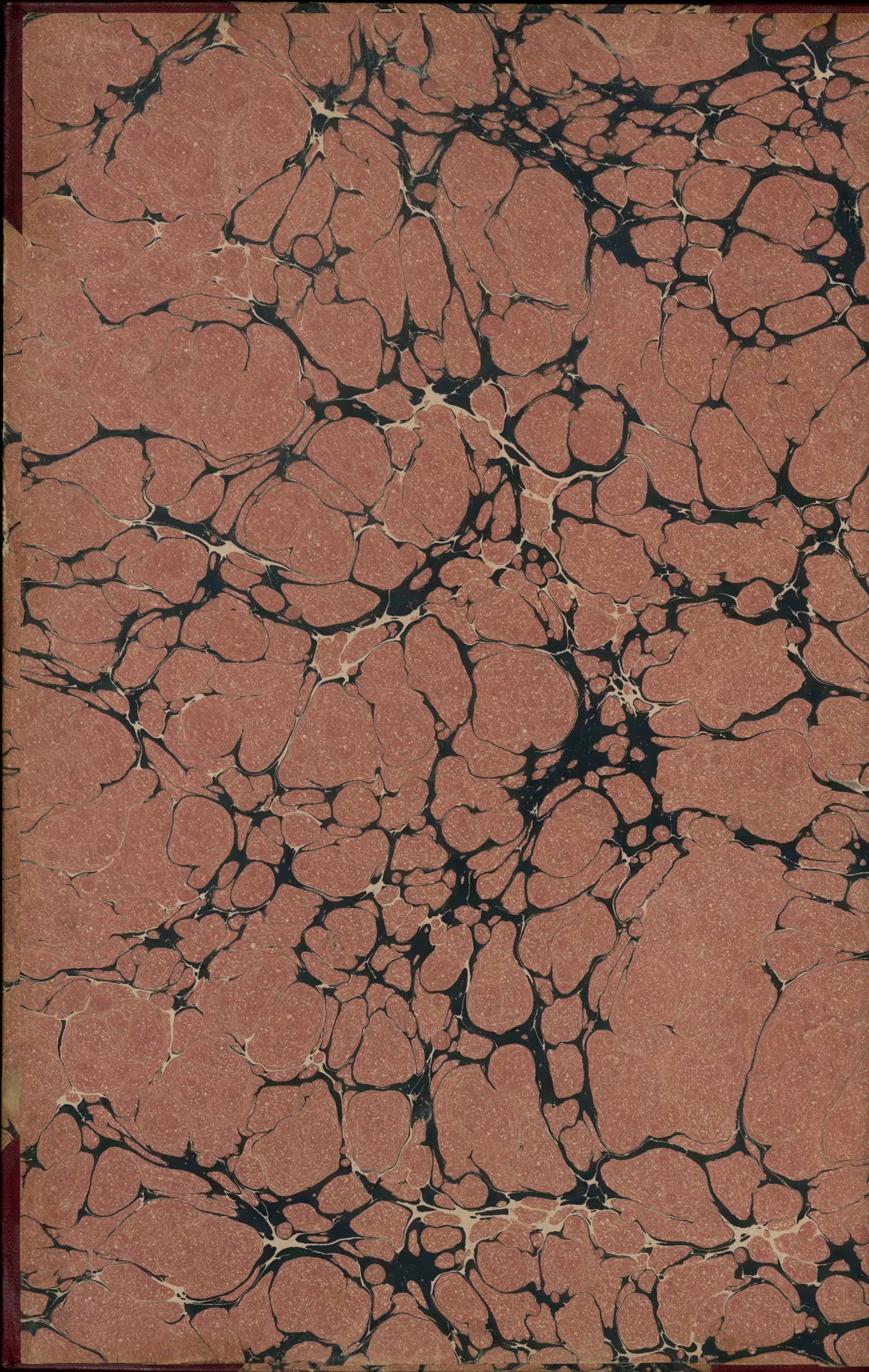
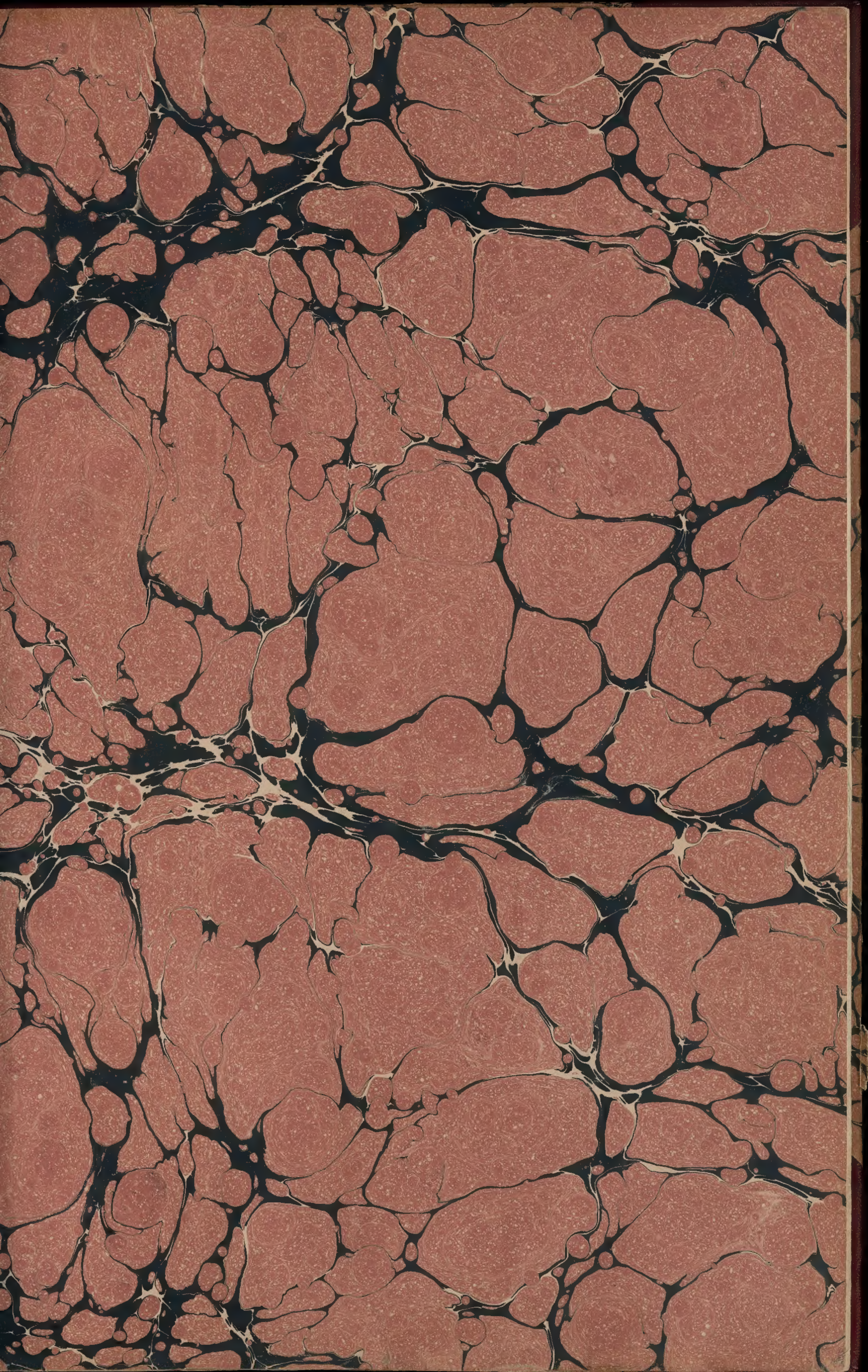

Den Stormægtigste Konges,

Kong

Frederik den Sjettes,

af Guds Naade Konge til Danmark, de Venders og Gothers; Hertug til Slesvig, Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg;

og

den Stormægtigste Dronnings,

Dronning

Marie Sophie Frederikes,

af Guds Naade Dronning til Danmark, de Venders og Gothers; Hertuginde til Slesvig, Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg; fød Landgrevinde til Hessen; Fyrstinde til Herßfeld; Grevinde til Katzenellenbogen, Dietz, Ziegenhayn, Nidda, Schaumborg og Hanau;

hellige og høitidelige

Salvings-Akt

i

Frederiksborg Slotskirke

den 31te Julii 1815.

Efter allernaadigst Befaling

beskreven

af

D. Frederik Münter,

Biskop i Sjellands Stift, Kongelig Ordensbiskop, Storkors af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Schultziske Officin.

1818.

Til Deres Majestæter

Kongen og Dronningen.

Den høitidelige Dag paa hvilken **Deres Kongelige Majestæter** modtoge Salvingen, dobbelt høitidelig, fordi De paa samme fyldte Deres Forenings fem og tyvende Aar, bør stedse være en kjær Erindring i alle Deres troe Undersaatters Hjerter. Den vil og være det, fordi Dannerigets Borgere gjengjelde med taknemmelig Følelse den Kjerlighed som besjæler **Deres Majestæter** for det Folk, paa hvis Throne Guds faderlige Forsyn satte Dem; og længe, indtil høieste Alderdom, være dette

hellige og uopløselige Baand knyttet imellem Deres Majestæter og Folket; dette Baand, som end Døden ei kan sønderrive, og hvis Minde Efterslægten vil bevare med kjærlighedsfuld Ærbødighed!

Kjøbenhavn d. 28de October 1818.

allerunderdanigst

Frederik Münter.

Efterat det havde behaget den Allerhøjeste at hjemkalde til sit evige Rige, ved en hastig Død i Rendsborg d. 13de Marts 1808, Morgenen Kl. 7, Dannerrigets elskede Arveherre og Konge, Kong **Christian** den **Syvende**, i hans velgjørende Regjerings tre og fyrgetyvende Aar; havde den i den Høisalige Konges sidste Leveaar udbrudte Krig, og de efter Fredens Slutning følgende Forhandlinger gjort det umueligt for vor nu regjerende Allernaadigste Konge, Kong **Frederik** den **Sjette**, Konge til Danmark, de Venders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Oldenborg og Lauenborg, at efterfølge sine Høilovlige Forfædres gudelige Exempel, og, ved at annamme den Kongelige Salving, offentligen at bevidne sin Ærefrygt for Gud, som er Kongernes Konge og Herrernes Herre, og anraabe Ham om Hans Hjelp

til at bære Kronen og føre Scepteret til hans Navns Ære og sine Undersaatteres Bedste. Men aldrig saasnart var Hans Majestæt hjemkommen fra Sin efter Fredens Slutning foretagne Reise til Wien, før Allerhøistsamme fastsatte Mandagen d. 31te Julii 1815 til den glædelige Dag, paa hvilken denne hellige og festlige Handling skulde skee; og Frederiksborg Slotskirke, i hvilken saa mange af Hans Forfædre vare blevne salvede, blev bestemt til denne Høitidelighed. Derpaa udgik Kongelige Befalinger til de vedkommende Collegier og Authoriteter om alt det, som i Anledning af denne Fest skulde iagttages.

Hans Majestæts Statsministre, Collegiers Chefer og øvrige høie Embedsmænd, Ridderne af Elephanten, Storkorsene af Dannebrogen, samt alle civile, militaire og geistlige Embedsmænd og Rangspersoner af de tre første Classer i Rangen, tilligemed alle Kammerjunkere og Hofjunkere i alle Rigets Provindser, bleve tilsagte at indfinde sig til den forestaaende Høitidelighed, paa den dertil bestemte Dag paa Frederiksborg Slot.

Biskoppen over Sjellands Stift, Doctor Frederik Münter, Commandeur af Dannebrogen, de Kongelige Ordeners Biskop, og Dannebrogsmand, erholdt allernaadigst Befaling til at foreslaae bibelske Texter som ved denne hellige Handling skulde forklares; af hvilke Hans Majestæt siden udvalgte de tvende, som bleve lagte til Grund for de af Biskoppen holdte Taler. Iligemaade udgik Kongelige Rescripter til den Kongelige Confessionarius og forhenværende Biskop over Sjellands Stift, Doctor Nicolai Edinger Balle, Commandeur af Dannebrogen

og Dannebrogsmand, og til General-Superintendenten i Hertugdømmene Slesvig og Holsteen, Overconsistorial-Raad Doctor Jacob Georg Christian Adler, Commandeur af Dannebrogen, om at assistere Sjellands Biskop ved denne vigtige Forretning.

For at ogsaa samtlige Hans Kongelige Majestæts Undersaatter paa denne høitidelige Dag kunde opløfte deres Hjerter til Gud, blev det ved Rescript af 8de Julii befalet alle geistlige Over-Ovrigheder, at foranstalte, at der Søndagen den 30te Julii baade i Kjøbenhavn og overalt i Hans Majestæts Stater, hvor Saadant kunde lade sig gjøre, skulde skee Bøn fra Prædikestolene for at anraabe Gud om hans himmelske Beskjermelse og Velsignelse over Deres Majestæter Kongen og Dronningen.

Imidlertid nærmede sig den høitidelige Dag. Og ligesom det var skeet ved de forrige høilovlige Kongers Salvings-Acter, vare ogsaa denne Gang de Kongelige Regalier offentligen udstillede til Skue paa Rosenborg Slot d. 24de, 25de og 26de Julii om Formiddagen fra Klokken 10 til 1; hvorved tvende Capitainer og tvende Lieutenanter af Garnisonen havde Vagt.

De fra Provindserne tilsagte Embedsmænd og Rangspersoner indfandt sig nu efterhaanden i Kjøbenhavn, og reiste derfra til Frederiksborg, hvor alle Anstalter vare gjorte til at modtage dem.

Løverdagen d. 29de Julii begave Deres Majestæter **Kongen** og **Dronningen**, tilligemed Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse **Caroline** og Prindsesse **Vilhelmine Marie**, sig henimod Aften til Frederiksborg Slot, hvor de tilbragte det Øvrige af Dagen i Stilhed i deres Gemakker. De øvrige Konge-

lige og Fyrstelige Herskaber, saasom Hendes Kongelige Høihed Hertuginde Lovisa Augusta af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Augustenborg, Deres Høiheder Prinds Christian Frederik med Gemalinde Prindsesse Carolina Amalia, Prinds Frederik Ferdinand og Prindsesse Juliane Sophie af Hessen-Philipsthal, Prindsesse Lovise Charlotte af Hessen, samt Deres Durchlauchtigheder Hertugen af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Augustenborg og Høistsammes Hr. Broder Prinds Frederik Emil August, tilligemed Hertugen af Holsteen-Beck og Enkehertuginden af Brunsvig-Lüneborg-Bevern ankom den følgende Dag Søndagen d. 30te Julii til Frederiksborg Slot, for at bivaane den høie Salvings-Act.

Søndagen d. 30te Julii, som var den 10de Søndag efter Trinitatis, Dagen for Salvings-Høitiden, annammede begge Deres Majestæter i Deres Gemakker tidlig om Morgenen med hellig Andagt det hoiværdige Alterens Sacramente af den Kongelige Confessionarius Biskop Balles Haand, og bivaanede derpaa Gudstjenesten i Cabinettet, da Hofpræst Liebenberg, Ridder af Dannebrogen, og Ordens-Biskoppens Vicarius, prædikede over Texten: (Brevet til de Epheser V: 20.) "Siger "altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres "Jesu Christi Navn."

Samme Dag efter Middags-Taffelet benaadede Hans Kongelige Majestæt adskillige af sine Embedsmænd og andre Tjenere med Ordener og andre Udmærkelser. Deres Navne og de Kongelige Naadesbeviisninger sees af følgende Fortegnelse:

Til Riddere af Elephanten udnævnedes:

Hs. Durchlauchtighed Hertug Christian af Augustenborg.

Frederik Julius Kaas, Geheime-Stats- og Justitsminister, Præsident i det Kongelige Danske Cancellie, de Kongelige Ordeners Vice-Kantsler, Storkors af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Johan Sigismund v. Møsting, Geheime-Stats- og Finantsminister, Præsident i det Kongelige Rentekammer, de Kongelige Ordeners Skatmester, Storkors af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Med Dannebrogsmændenes Hæderstegn benaadedes folgende Storkors af Dannebrogen:

Albrecht Philip v. Lewetzau, Geheime-Conferentsraad, Landdrost i Pinneberg.

Frederik Ferdinand v. Krogh, Geheime-Conferentsraad og Hofjægermester.

Johan v. Bülow til Sanderumgaard, Geheime-Conferentsraad.

Werner Jasper Andreas v. Moltke, Geheime-Conferentsraad og Stiftamtmand over Sjellands Stift.

Theodor Georg v. Schlanbusch, Geheime-Conferentsraad, Amtmand over Rendsborg Amt.

Josias v. Qualen, Geheime-Conferentsraad, Verbitter for Itzehoe adelige Kloster.

Til Storkors af Dannebrogen forfremmedes:

Johan Cornelius Krieger, Kammerherre, Contre-Admiral, Holmens Equipagemester, Commandeur af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Otto Joachim Greve af Moltke, Præsident i det Slesvig-Holsteenske Cancellie, Commandeur af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Hans v. Lindholm, Kammerherre, Contre-Admiral og Hs. Majestæts General-Adjutant af Søe-Etaten, Commandeur af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

August Nicolai Carl v. Kardorff, Generallieutenant og Chef for Livregimentet lette Dragoner, Commandeur af Dannebrogen.

Andreas Conrad Peter Greve af Rantzau til Breitenburg, Kammerherre, Commandeur af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Carl Emil Greve af Moltke, Kammerherre og Commandeur af Dannebrogen.

Hans Wilhelm v. Warnstedt, Overceremoniemester, Commandeur af Dannebrogen.

Georg Ludwig Greve v. d. Schulenburg, Generalmajor, Commandeur af Livgarden til Fods, Commandant i Fæstningen Kjøbenhavn, Commandeur af Dannebrogen.

Frederik Friherre v. Eyben, Kongelig Gesandt ved det preussiske Hof, Commandeur af Dannebrogen.

Med Dannebrogsmændenes Hæderstegn benaadedes følgende Commandeurer af Dannebrogen:

Theodor Johan v. Wegener, Generalmajor, Chef for Fyenske Infanterieregiment, Commandant i Fridericia.

Peder Wormskjold, Conferentsraad og første Deputeret i det Kongelige Rentekammer.

Jacob Georg Christian Adler, General-Superintendent i Hertugdømmene og Overconsistorialraad.

Christian Magdalus Thestrup Cold, Conferentsraad og første Deputeret i det Kongelige danske Cancellie.

Otto Lytken, Vice-Admiral.

Til Commandeurer bleve allernaadigst udnævnte:

Poul de Løwenørn, Contre-Admiral og Overlods, Ridder af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Johan Wolffgang v. Haffner, Generalmajor, Kammerherre, Generalqvarteermester og Chef for Generalqvarteermesterstaben, samt for Guidecorpset, Ridder af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Carl Ludvig Gustav v. Warnstedt, Kammerherre, Hofjægermester, Ridder af Dannebrogen.

Christian Siegfried v. Bassewitz, Generalmajor og Chef for det Sjellandske Rytterregiment, Ridder af Dannebrogen.

Peter Fedderſen, Conferentsraad, Asſesſor i Høieſte Ret, Ridder af Dannebrogen.

Frederik Chriſtian Risbrigh, Contre-Admiral, Ridder af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

Hans Krabbe, Kammerherre, Kongelig Geſandt ved det Svenſke Hof, Ridder af Dannebrogen.

Ernſt Albrecht v. Bertouch, Geheimeconferentsraad, Amtmand over Tønder Amt.

Peter Lotharius v. Oxholm, Generallieutenant og Generalgouverneur over Hs. Majeſtæts Veſtindiſke Øer.

Joſeph Greve af Metternich Winneburg, Keiſerlig Kongelig Øſterrigſk Kammerherre.

Moritz Greve af Diedrichſtein, Keiſerlig Kongelig Øſterrigſk Kammerherre.

Moritz Greve af Clary, Oberſtlieutenant i Hertug Alberts Kyrasſeerregiment, Keiſerlig Kongelig Øſterrigſk Kammerherre.

Med Dannebrogsmændenes Hæderstegn benaadedes efterfølgende Riddere af Dannebrogen:

Emanuel Blom, Stiftamtmand over Viborg Stift.

Georg Frederik Ulrich, Capitain i Søe-Etaten, Conſul i Algier.

Nicolay Abraham Holten, Stadsmægler.

Ancher Wilh. Frederik Bornemann, virkelig Generalauditeur i Danmark og Hertugdømmene, Deputeret i Generalcommisſariats-Collegiet.

Cay Werner v. Ahlefeldt, Kammerherre og Amtmand over Haderslev Amt.

Michael v. Esſen, Conferentsraad og Deputeret i det Kongelige Rentekammer.

Godſche Hans Ernſt v. Krogh, Kammerjunker, Ordonateur.

Chriſtopher Henrik v. Suckow, Generalmajor og Chef for Ingenieurcorpſet.

Hans v. Beck, Generalmajor og Chef for Artilleriecorpſet.

Peter Eiler v. Tſcherning, Oberſtlieutenant og Chef for det Frederiksværkſke Corps.

Til Riddere bleve allernaadigst udnævnte:

Gottfried Wilhelm Christian Greve af Schmettau, Generallieutenant og Commandeur for Hs. Majestæts Livgarde til Hest.

Adam Wilhelm Greve af Moltke, Kammerherre og Deputeret i det Kongelige Rentekammer.

Cay Wilhelm v. Ahlefeldt, Kammerherre og Provst for det adelige Convent i Pretz.

Christopher Hartvig v. Lowzow, Kammerherre og Amtmand over Reinbek Amt.

Peter Christian v. Schumacher, Kammerherre og Amtmand over Svendborg Amt.

August v. Hennings, Kammerherre og Administrator af Grevskabet Rantzau.

Lorentz v. Schrødersee, Kammerherre, Generalmajor og Overfører for Hs. Majestæts Drabantcorps.

Christopher Schøller v. Bülow, Kammerherre og Deputeret i det Kongelige Danske Cancellie.

Ernst August v. Døring, Kammerherre og Amtmand over Segeberg Amt.

Knud Frederik Juel til Juelsberg, Kammerherre og Generaladjutant.

Philip Gottlieb Geritus v. Normann, Kammerherre, Generalmajor og Chef for danske Livregiment.

Wulf Christopher v. Ahlefeldt til Lindau, Kammerherre og Provst for St. Johannes adelige Kloster i Slesvig.

Anthon Frederik Lützow, Contre-Admiral.

Frederik Oldenburg, Kammerherre og første Deputeret i det Kongelige Generaltoldkammer.

Johan Olfert Fischer, Contre-Admiral.

Adolph Tobias Herbst, Contre-Admiral.

Johan Hieronimus v. Kirchhoff, Generalmajor og første Deputeret i det Kongelige General-Commissariats-Collegium.

Hans Kofoed, Stiftamtmand over Ribe Stift.

Hans v. Bachmann, Generalmajor og Chef for Livregimentet Ryttere.

Bendix Ferdinand v. Scheel, Kammerherre, Oberstlieutenant og Toldforvalter i Itzehoe.

Matthias Reinhold v. Jessen, Stiftamtmand over Lollands-Falsters Stift.

Peter Otto v. Rosenørn, Kammerherre og Amtmand over Ringkjøbing Amt.

Moritz v. Scheel, Generalmajor og Commandant paa Cronborg.

Ludvig Achatz, Greve v. Brokdorff til Kletkamp, Hofjægermester.

Johan Conrad Müller, Conferentsraad og Amtmand over Femern.

Stephan Thorarensen, Conferentsraad og Amtmand i Island.

Peter Vorndran, Etatsraad og Deputeret i det Kongelige Rentekammer.

Peter Evers, Etatsraad og Committeret i det Kongelige Rentekammer.

Ludvig Philip Christian August v. Heubsch, Oberst af Infanteriet og Pladsmajor i Rendsborg.

Frederik Julius Christian v. Castonier, Oberst og Chef for det 3die Jydske Infanterie-Regiment.

Ingver Carsten Lewsen, Etatsraad og Overretsraad i den Glückstadske Overret.

Johan Georg v. Rønne, Etatsraad og Overretsraad i den Glückstadske Overret.

Jacob Wolf, Etatsraad og Professor i Mathematiken ved Kjøbenhavns Universitet.

Michael Georg Scharfenberg, Geheime-Legationsraad og Archivarius i det Kongelige Departement for de udenlandske Sager.

Christopher v. Lønborg, Oberst og Commandant i Nyborg.

Carl Gottfried v. Würtzen, Oberst og Commandant i Citadellet Frederikshavn.

Peter Christian v. Müllertz, Oberst og Bataillons-Commandeur i Danske Livregiment.

Ulrich Jørgen Gløersen, Etatsraad og Expeditionssecretair i Generalstabens Bureau.

Jesper Jespersen, Etatsraad og Justitiarius i Viborg Landsoverret.

Christian Ulrich v. Sundt, Oberst og Commandeur for det Jydske Skarpskyttercorps.

Truels Kongslew, Etatsraad og Committeret i det Kongelige Rente-kammer.

A. Søbøtker, Oberst og Regjeringsraad paa St. Croix.

Wilhelm Christian Scriver, Oberst og Commandeur for det Slesvigske Infanterie-Regiment.

Hans Bastholm v. Simonsen, Oberst af Cavalleriet og Oberstlieutenant i det Sjellandske Rytter-Regiment.

Gregers Wad, Etatsraad og Professor i Naturhistorien ved Kjøbenhavns Universitet.

Claus Langhaar Schmidt, Etatsraad og Regjeringsraad paa St. Croix.

Frederik Henrik Christian Johansen, Præsident i Staden Flensborg og Amtmand i Flensborg Amt.

Cornelius Wleugel, Commandeurcapitain i Søe-Etaten.

Peter Johan Wleugel, Commandeurcapitain i Søe-Etaten.

Johan Johansen, Commandeurcapitain i Søe-Etaten.

Thomas Lorentzen, Justitsraad, Amtsforvalter og Huusfoged i Haderslev Amt.

Caspar Mathias Benedictus Langheim, Justitsraad og Amtsforvalter i Rendsborg Amt.

Carsten Ehlers, Justitsraad og Over-Land-Inspecteur.

Frederik Høegh-Guldberg, Professor.

Claus Wilhelm Hornemann, Justitsraad og Told-Inspecteur i Fridericia.

Svend Christian Lund, Justitsraad og Toldkasserer i Randers.

Johan Ernst Seidell, Justitsraad og Præsident i Glückstad.

Wilhelm Adolph Frederik von Aspern, Justitsraad og Politimester i Altona.

v. Pilgram, Legationsraad og Agent i Wien.

Wilhelm Bockelmann, Legationsraad og Kongelig Generalconsul i Hamborg.

Nicolaus Tønder, Stabschirurg.

Hans Staal v. Lützen, Overadjutant ved Generaladjutantstaben.

Johan Jacob Kinast, Stadshauptmand og Chef for Rendsborg Borgervæbning.

Johan Peter Stoppel, Divisions-Commandeur ved Altonas borgerlige Infanterie.

Johan Daniel Herholt, Søe-Etatens Stabs-Medicus, Doctor og Professor i Medicinen ved Kjøbenhavns Universitet.

Frederik Gottlieb v. Aster paa Gaschwitz, Kongelig Sachsisk Major af Infanteriet og Ridder af den Keiserl. Russiske St. Wladimir-Orden.

Carl Leonhard Reinholdt, Professor i Philosophien ved Universitetet i Kiel.

Christian Henrik Pfaff, Professor i Medicinen ved Universitetet i Kiel.

Børge Thorlacius, Professor i det latinske Sprog ved Kjøbenhavns Universitet.

Otto Fabricius, Professor Theologiæ, og Sognepræst ved vor Frelsers Kirke paa Christianshavn.

Thomas Christian Tychsen, Professor ved Universitetet i Göttingen.

Johan Henrik Wilhelm Giesemann, Professor ved det chirurgiske Academie og Hofchirurg.

Niels Holm, Amtsprovst over forrige Assens og Hindsgavls Amter, Sognepræst for Sandager og Holevad.

Franciscus Nachtigall, Professor i Gymnastiken og Capitain à la suite ved Hs. Majestæts Livcorps.

Otto Christian v. Gössel, Capitain i Oldenborgske Infanterie-Regiment.

Peter Alexander la Sonne, Ritmester à la suite i Armeen.

Frederik Sigfried Vogt, Capitain og Legationssecretair ved det Kongelige Gesandtskab i Paris.

Etzard Wilhelm Coopmanns, Capitain og Legationssecretair ved det Kongelige Gesandtskab i Berlin.

Christian Sigfried Mangor, Capitain og Fattigdirecteur.

Johan Gotlieb v. Diederich, Capitain i det Jydske Skarpskyttercorps 2den Bataillon.

Emanuel Krieger, Capitain-Lieutenant i Søe-Etaten.

Hans v. Frisach, Capitain à la suite.

Hans Jacob v. Scheel, Capitain à la suite.

Christian Ryberg v. Munch, Capitain ved det 3die Jydske Infanterie-Regiments annecterede Bataillon.

Le Chevalier de Monnay, Kongel. fransk Kommissair i Hamborg.

Jens Jonas Weybel, Agent og Fattigdirecteur.

Wolder Andreas Nissen, Doctor Medicinæ og Professor i Altona.

Andreas Krag Holm, Præst ved Holmens Menighed i Kjøbenhavn.

Hans Christian Ørsted, Professor i Physiken ved Kjøbenhavns Universitet.

Jens Wilken Horneman, Professor i Botaniken ved Kjøbenhavns Universitet.

Ludvig Heiberg, Professor og Rector ved Cathedralskolen i Odense.

Adam Øhlenschläger, Professor i Æsthetiken ved Kjøbenhavns Universitet.

Olaus Peter Brøndsted, Professor i Philologien ved Kjøbenhavns Universitet.

J. A. Recke, Premier-Lieutenant i Søe-Etaten.

Jacob Mumsen, Doctor Medicinæ og Stads-Physicus i Altona.

Frederik August Lorentzen, Doctor Medicinæ og Raadmand i Oldeslohe.

J. C. F. Wendt, Regimentschirurg og Læge ved Almindelig Hospital.

Detlev Albert v. Brinckmann, Premier-Lieutenant à la suite ved det Oldenborgske Infanterie-Regiment.

Christen Juel v. Ørum, Premier-Lieutenant og Regiments-Adjutant ved det Jydske Regiment lette Dragoner.

Carl Georg Henrik v. Lempferth, Second-Lieutenant i Dronningens Livregiment.

Conrad Julius v. Hartz, Second-Lieutenant i Dronningens Livregiment.

Johannes Henrik Sick, Secretair ved det udenlandske Departement.

Irgens Bergh, Legationssecretair og Cancellist ved det udenlandske Departement, Ridder af St. Wladimir-Orden.

Elmauer, Secretair ved Kunstacademiet i Wien.

Wolfgang Frederik Renner v. Oesterreicher, Kongelig Generalconsul i Triest.

Frederik Leonhard Callisen, Provst i Rendsborg Provstie.

Jasper Bøysen, Provst i Slesvig.

Seyer Mahling Beyer, Provst i Vester Flakkebjerg Herred, og Sognepræst til Eggerslevmagle i Sjelland.

Caspar Conrad Benedict Schmidt, Slots- og Garnisonspræst i Glückstad.

Rasmus Møller, Magister og Sognepræst for Kjøbeløv og Windebye Menigheder i Lollands og Falsters Stift.

Jacob Peter Mynster, residerende Kapellan ved Frue Menighed i Kjøbenhavn.

Anton Morellet, Kongelig Consul i Genua.

Andreas Peter Meden, residerende Capellan ved Frue Menighed i Aalborg.

Johan Georg Møller, Sognepræst for Bjerrebye Menighed paa Thorsenge.

Hans Christian Flemmer, Sognepræst for Kongsted Menighed i Sjelland.

Caspar Wessel, Landinspecteur.

Jakob Holm, Grosserer i Kjøbenhavn.

Til Dannebrogsmænd bleve allernaadigst udnævnte:

Christian Henrik Stricker, forhen Maanedslieutenant i Søe-Etaten.

Gabriel Bartram Meggersee, Anfører for den ridende grønne Garde, Borger i Rendsborg.

Hans Hensen, adjungeret Lærer ved Døvstumme-Institutet i Slesvig.

Jokum Møller, af Støersdorff.

John Gillespie, Maskinebygger i Kiøbenhavn.

Johan Frederik Weilbach, Overfabriqveur paa Usserød.

Johan Peter Frederik Hertzsprung, Klædefabriqveur i Kjøbenhavn.

Einar Johnsen, Repstyrer for Kirkebols Rep i Strand Syssel paa Island.

Paul Erslew, Skolelærer ved Jægersborg Skole.

Hans Carlsen, Fattigforstander og Glarmester i Slagelse.

Hans Tønnesen, Sognefoged for Nørre Wedbye Sogn paa Falster.

Lars Clementsen, Strandtoldbetjent i Kjøbenhavns District.
Jeppe Peter Hansen, Klokker paa Vesterland Sylt.
Niels Holstensen Als, Corporal af Jydske Regiment lette Dragoner.
Jens Madsen Hørfroedam, Dragon af Jydske Regiment lette Dragoner.
Christen Pedersen Houlberg, Dragon af Jydske Regiment lette Dragoner.
Jens Nielsen Hundstrup, Dragon af Jydske Regiment lette Dragoner.
Stoltzer, Sergeant af Dronningens Livregiments Jægercompagnie.
Martin Hein, Reforme Corporal ved Dronningens Livregiment.
Sivert Lau, Musketeer af Dronningens Livregiment.
Jacob Timm, Musketeer af Dronningens Livregiment.
Hans Christian Krøger, Musketeer af Dronningens Livregiment.
Johan Henrik Singelmann, Reforme Corporal af Dronningens Livregiment.
Claus Timmermann, Musketeer af Dronningens Livregiment.
Harder Jahde, Musketeer af Dronningens Livregiment.
Henrik Flægel, Musketeer af Dronningens Livregiment.
Thorlak Halgrimsen, Forligelsescommissair, Bonde og Eier af Gaarden Skrede i Oefjords Syssel i Nordre Amtet paa Island.
Frederik Stenum, Skolelærer i Tudse, under Holbeks Amt.
Ole Stampe Kock, Sognefoged for Nørre Onslev Sogn paa Falster.
Berg Benedictsen, Bonde af Arnanes, forhen constitueret Sysselmand i Øster Skaptefjelds Syssel i Sønder Amtet paa Island.
Jørgen Andersen, Skolelærer i Søebye paa Thorsenge.
Biørn Jensen, Bonde af Lunde, Repstyrer under Nordre Syssel Nordre Amtet paa Island.
Christian Jensen, Bonde af Thorderstaden, Repstyrer under Nordre Syssel og Amt paa Island.
Andreas Ewald, Snedker af Stoubye, under Weile Amt.
Niels Oluffsen Lousen, Skolelærer i Grønnerup, Brahetrolleborg Sogn, Fyens Stift.
Poul Mortensen, Sognefoged i Horslunde i Lollands Nørre Herred.
Claus Jarsdorff, Sergeant af Oldenborgske Infanterie-Regiment.

Johan Handorff, Musketeer af Oldenborgske Infanterie-Regiment.
Hans Jacob Heldt, Sergeant af Oldenborgske Infanterie-Regiment.
Søren Nielsen Hammelew, Constabel ved den danske Artillerie-Bataillon.
Hans Iversen, Skipper fra Sønderborg.
Christian Brorson Bruum, Søemand.
Poulsen, Søemand.
Christian Meelbye, Lods.
Cornelius Wodrup, Overcanoneer af Tøihuuscompagniet No. 34.
Johan Henrik Wildbrandt, forhen Over-Regnskabsfører paa Roeflotillen af Slesvigs District Litr. E. No. 8.
Ulrik Mathiesen, forhen Regnskabsfører paa Roeflotillen af Slesvigs District No. 331.
Hans Mathias Schultz, forhen Regnskabsfører paa Roeflotillen af Slesvigs District No. 742.
Christian Peter Jensen, Constabel og forhen Regnskabsfører paa Roeflotillen, af 1ste Division 2det Artillerie-Comp.
Jørgen Jørgensen Elley, forhen Artillerie-Regnskabsfører paa Roeflotillen af Slesvigs District No. 45.
Christian Laurvig, Matros af Slesvigs District No. 740.
Knud Andersen Skjeller, Matros af 3die Jydske District Litr. H. No. 2.
Johannes Ludvig Lichtenstein, forhen Sadelmager i forrige Sjellandske ridende Jægercorps.

Til Kammerherrer udnævnedes:

1. Hofjægermester, Forstmester A. G. Rosen.
2. Hofjægermester, Forstmester W. B. Linstow.
3. Hofjægermester, Forstmester F. F. Krogh.
4. Grev Magnus Bernstorff, Major ved Husar-Regimentet.
5. Grev Ludvig Reventlow.
6. Baron F. C. Holck til Holckenhavn.
7. Landraad og Amtmand over Hütten Amt D. H. Bülow.

8. Oberst F. C. F. Grüner, Chef for Kjøbenhavns Infanterie-Regiment, Ridder af Dannebrogen.

9. Oberst J. d'Aubert, Ridder af Dannebrogen.

10. Amtmand over Cismar Amt, Kammerjunker A. H. H. Bülow, Ridder af Dannebrogen.

11. Generaladjutantlieutenant J. F. B. Oppen, Ridder af Dannebrogen.

12. Generalqvarteermesterlieutenant A. M. W. v. Haffner, Ridder af Dannebrogen og Dannebrogsmand.

13. Generaladjutantlieutenant C. L. W. Rømer, Ridder af Dannebrogen.

14. Oberstlieutenant J. H. Hegermann, Commandeur for det Sjellandske Skarpskyttercorps.

15. Oberstlieutenant og Commandant paa St. Thomas C. L. Holten.

16. Kammerjunker og Capitain af Livgarden til Fods C. H. A. v. Roepstorff.

17. Kammerjunker og Ritmester Baron C. L. v. Adler.

18. Kammerjunker J. G. v. Levetzow, adjungeret Landdrosten i Pinneberg.

19. Kammerjunker O. C. Sehestedt Juel.

20. Pladsmajor C. C. D. v. Staffeldt, Ridder af Dannebrogen.

21. Major af Cavalleriet Greve A. H. B. F. Bernstorff.

22. Major A. F. Dyhring af Livregimentet Dragoner.

Endvidere bleve Følgende befordrede:

Amtmanden over Præstøe Amt, Storkors af Dannebrogen Grev Danneskiold Samsøe; og Stiftamtmand, Storkors af Dannebrogen Baron Güldenkrone, at have Rang som Geheime-Conferentsraader med No. 11. i 1ste Classe af Rangforordningen af 12te August 1808.

Storkors af Dannebrogen Grev Hardenberg Reventlow, Dannebrogsmand; Storkors af Dannebrogen Kammerherre A. G. Lowzow; Storkors af Dannebrogen Baron Schubart, Dannebrogsmand; Storkors af Dannebrogen Amtmand v. Stemann, Dannebrogsmand; samt Hofjægermester Kammerherre Sehestedt, at være Geheime-Conferentsraader, med Rang No. 13. i første Classe af samme Rangforordning.

Verbitteren ved Klosteret i Itzehoe, Geheime-Conferentsraad v. Qvalen, Storkors af Dannebrogen, at have Rang med No. 11. i første Classe af Rangforordningen.

Kammerherre, Amtmand Ahlefeldt Dehn i Itzehoe, Storkors af Dannebrogen; Kammerherre, Amtmand Grev Luckner i Plöen, Storkors af Dannebrogen; og Overpræsidenten i Altona, Kammerherre v. Blücher, Storkors af Dannebrogen; at være Geheime-Conferentsraader, med Rang No. 13. i første Classe.

General-Krigscommissair Jakob Frederik von Deurs, at have Rang med No. 5. i Rangforordningens anden Classe.

Etatsraad samt Lands-Overrets-Assessor Heger, og Etatsraad Brinck Seidelin at være Conferentsraader.

Hans Høihed General-Major Prinds Frederik Ferdinand; samt General-Majorerne Juul til Thorsenge; v. Køppern og Grev v. Schmettau til General-Lieutenanter.

Ligeledes blev General-Major Baron von Güldenkrone meddeelt Afskeed i Naade fra Krigstjenesten som General-Lieutenant.

Contre-Admiral Otto Lütken udnævnt til Vice-Admiral.

Commandeurerne Anthon Günther Ellbrecht og Jacob Arenfeldt til Contre-Admiraler.

Commandeur-Capitainerne: Hans Baron v. Holsteen, Cornelius Wleugel og Carl Wilhelm Jessen til Commandeurer.

Oberst-Lieutenant af Hans Majestæt Kongens Eget Regiment v. Weitzmann til Oberst.

Capitainerne: Peter Carl Lillienskiold, Hans Mossin og Lars Fabricius at være Commandeur-Capitainer.

Capitain-Lieutenanterne: Frederik Christopher Just Gerhard Greve af Trampe, Antonius Krieger, Johan Joachim Uldall, Emanuel Krieger, Søren Simesen Sommerfeldt, Hans Emanuel Wulff og Wolfgang Kaas til Capitainer.

Endelig bleve endeel Herrer udnævnede til Etatsraader, Kammer- og Hofjunkere, samt Justitsraader m. v.

I den Kongelige Slotskirke i Frederiksborg, dette prægtige Mindesmærke af **Fjerde Christians** Regjering, vare i de sidste Maaneder alle fornødne Foranstaltninger trufne; fra Alteret til Thronen var en bred Forhøining beklædt med violet Fløiel og belagt med Guld-Brocade. Himlen over Thronen var prægtig og smagfuldt decoreret, og havde følgende Indskrift:

Magten kommer fra Gud.

Under denne Himmel stode begge Kongelige Læneſtole, Hans Majestæt **Kongens**, som er af Eenhjørningshorn og Elfenbeen, med en stor Amethyst i Ryglæningen, og som i flere Aarhundreder har tjent Danmarks Konger til Throne; Hendes Majestæt **Dronningens** Stol af støbt Sølv, med mange stærkt forgyldte Prydelser. Ved Siden af enhver Stol stod et lidet Bord med Fløiels Teppe og Pude, hvorpaa **Deres Majestæter** kunde, naar De behagede, lægge fra Dem, hvad De havde i Haanden. Forved Thronen stode de tre bekjendte Sølv-Løver. Ogsaa fra den Slotsdør, udaf hvilken **Deres Majestæter** vilde begive sig hen til Kirken gjennem den inderste Slotsgaard, indtil Kirkedøren, var anbragt en med rødt Klæde belagt Forhøining; og ligeledes tvende Himle forfærdigede, som skulde bæres over begge **Deres Majestæter** paa Veien til Kirken; ligesom og Foranstaltninger vare trufne til at mangfoldige Tilskuere, der ei kunde rummes i Kirken, kunde uhindret see begge **Deres Majestæters** Procession til samme.

Til Biskopperne Münter og Balle, og til General-Superintendenten Adler blev af Kongelig Gavmildhed forfærdiget deres geistlige Embedsdragt af sort Fløiel, samt Bispekaa-

der af Gyldenstykke med tilhørende fine Messeskjorter: ligesom og de Præster, som vare befalede under denne hellige Handling at staae paa begge Sider af Alteret: nemlig, Hofpræsten og Ordens-Biskoppens Vicarius, Hr. Michael Frederik Liebenberg, Ridder af Dannebrogen; og Stiftsprovsten over Sjellands Stift, Professor Henrik Georg Clausen, Ridder af Dannebrogen; Amtsprovsten over Frederiksborg Amt Hr. Nicolai Esmarch Øllgaard; og Slotspræsten ved Frederiksborg Slotskirke Hr. Johan Jensen, erholdt Messeskjorter; og den førstnævnte en Fløiels Embedsklædning.

Mandagen den 31te Julii var den høitidelige Salvingsdag. Der blev ringet tre Gange med Slottets Klokker; første Gang Kl. 11. Fra anden Ringning Kl. 11½ til den tredie Kl. 12½ vare Kirkedørene aabnede for dem, som havde erholdt Indgangs-Billetter, og bleve derpaa lukkede.

I Kirken selv havde 18 Drabantere Vagt. Alle Adgange og Poster i og om Slottet vare, for saavidt saadant var nødvendigt til Ordens Overholdelse, besatte med militair Vagt; den Kongelige Livgarde til Hest paraderede i den indre Slotsgaard paa begge Sider af den med rødt Klæde overtrukne Forhøining. Garden til Fods paraderede ligeledes i samme Gaard fra Riddersals Trappen til Kronprindsessens Trappe. Hans Majestæt Kongens Livjæger-Corps besatte den ydre Slotsgaard og alle de ydre Poster.

Imidlertid forsamlede alle de Cavalerer, som vare tilsagte at møde i Processionen til Kirken, Ridderne af Elephanten og Storkorsene af Dannebrogen, iførte deres Ordensdragt, sig i

Hans Majestæt **Kongens** Gemakker, hvor de bleve rangerede efter deres Rang af de for denne Dag fungerende Hofceremoniemestere, Kammerherre Staldmester von der Maase, Kammerherre Oberstlieutenant von Gössel, Kammerherre Grev Knuth og Kammerherre Capitain von Roepstorff. Ligesaa forsamlede Damerne, som vare tilsagte at mode i Processionen, og som, ifølge Hans Excellence Overhofmarschallens Indbydelse, vare klædte i hvide Rober eller Manteaux de Cour, da Fløiel, Broderie, Fryndser eller anden Belægning af Guld og Sølv var aldeles forbudt at bæres ved Hoffet ved denne Leilighed, sig i Hendes Majestæt **Dronningens** Forgemak. Til samme Tid behagede det Hans Majestæt **Kongen** at klæde Sig i Danmarks Kongers Salvings-Dragt, hvorved Hans Excellence Geheime-Statsminister Grev Joachim Gottsche af Moltke til Bregentved, de Kongelige Ordeners Cantsler og Over-Kammerherre, fungerede. Og saaledes iført Sin Kongelige Klædning med begge Ordenskjæder paa Kappen, Kronen paa Hovedet og Sværdet ved Siden, begav **Kongen** Sig ind til Hendes Majestæt **Dronningen**, som i den fulde Salvings-Dragt imodtog Allerhøistsamme. **Kongens** Slæb blev baaret af Deres Excellencer Geheime-Statsminister Rosenkrantz, og Geheime-Stats- og Justits-Minister Kaas; Hendes Majestæt **Dronningens** Krone bar Hans Excellence Geheime-Statsminister og Over-Kammerherre Grev Moltke paa en rød Fløiels Pude.

Efterat Hendes Majestæt **Dronningen** havde modtaget Kronen paa Hovedet af Hans Majestæt **Kongen**, begav Hans

Majestæt Sig tilbage til Sit Cabinet, hvorfra Allerhøistsamme i den fulde Salvings-Dragt og med det Kongelige Scepter i den høire, Rigsæblet i den venstre Haand, forføiede Sig til Audience-Gemakket og nedlod Sig paa Thronen; hvorpaa de Kongelige Prindser, de Fyrstelige Personer og alle til den første Classe i Rangen henhørende, samt Storkorsene af Dannebrogen, indlodes i samme Gemak.

Paa samme Tid begav Hendes Majestæt Dronningen, ledsaget af Hans Høihed Prinds Christian Frederik, sig i den fulde Salvings-Dragt, med Kronen paa Hovedet og den Kongelige Kappe, ud af Sine indre Gemakker ind i Audience-Gemakket; hvorved Slæbet blev baaret af Hendes Majestæts Kammerfrøken von der Maase og Overhofmarskalinde Hauch. I Audience-Gemakket stod Hendes Majestæts Hofstat; og efterat Hendes Majestæt havde nedladt Sig paa Thronen, bleve ifølge allernaadigst Befaling indladte de fire Geheime-Conferentsraader og fire Kammerherrer, som skulde bære Baldaquinen, saavelsom samtlige Damer; og rangeredes lige for og paa begge Sider af Thronen.

Efterat det nu havde ringet tredie Gang, gav Hans Majestæt Befaling til Overhofmarskallen, at Processionen skulde begynde; hvorpaa denne satte sig i Bevægelse i følgende Orden:

1. Begge de Kongelige Fourerer som Herolder. Da de kom til Kirken, toge de Plads i samme, een paa hver Side af Kirkedøren.
2. 30 Laquaier og Løbere af det Kongelige Liberie.

3. Tolv Kongelige Pager; tre og tre ved Siden af hinanden.
4. Hofjunkerne.
5. Kammerjunkerne.
6. Etats- og Landraader.
7. General-Krigscommissairer.
8. Oberster og Commandeurer.
9. Friherrerne, som havde Friherskaber i Kongens Riger og Lande.
10. Grever, som ikke havde Lehns-Grevskaber i Kongens Riger og Lande.
11. Conferentsraader.
12. Generalmajorer, Contre-Admiraler og Kammerherrer.
13. Hofmestere og Marskaller.
14. Grever, som havde Lehns-Grevskaber i Kongens Riger og Lande.
15. Storkors af Dannebrogen.
16. Geheime-Conferentsraader og med dem rangerende.
17. General-Lieutenanter, Vice-Admiraler, og med dem rangerende.
18. Generaler og Admiraler.
19. Riddere af Elephanten; alle to og to ved Siden af hinanden.
20. Hans Høifyrstelige Durchlauchtighed Hertugen af Augustenborg, Hans Høifyrstelige Durchlauchtighed Prindsen af Augustenborg, Hans Høifyrstelige Durchlauchtighed Hertugen af Holsteen-Beck, } alle tre ved Siden af hinanden.
21. Hans Høihed Prinds Frederik Ferdinand.
22. De tjenstgjørende Generaladjutanter af Land- og Søe-Etaten, samt Generalqvarteermesteren; alle tre ved Siden af hinanden.
23. Overhofmarskallen med Overhofmarskals-Staven i Haanden.

Hvorefter Hans Majestæt forlod Sin Throne. Slæbet af Hans Majestæts Kappe blev baaret af Deres Excellencer Geheime-Statsministrene, Grev Moltke, Rosenkrantz og Kaas, Riddere af Elephanten og Storkors af Dannebrogen.

Da Processionen begyndte at sees i Slotsgaarden, lod, indtil Hans Majestæt var kommen ind i Kirken, Trompeter og Paukere fra Altanen sig høre, og Klokkerne begyndte at ringe. Da Hans Majestæt lod Sig see i Slotsgaarden, gave begge Garderne tillige Honneurs og blæste Marsch. Den Baldaquin, under hvilken Hans Majestæt gik over Gaarden indtil Kirkedøren, blev baaren af fire Riddere af Elephanten, Deres Excellencer Geheime-Statsministrene Greverne Schimmelmann og Reventlov, Geheime-Conferentsraad Moltke og Geheime-Statsminister Møsting, hvilke bleve assisterede af fire Storkors af Dannebrogen: Contre-Admiral Lorentz Fischer, Contre-Admiral Steen Bille, Kammerherre Grev Hardenberg Reventlov, Kammerherre Blücher, Over-Præsident i Altona. Udenom disse Herrer gik sex Ordens-Drabantere med Kammerherre Grev Harthausen som Underfører. Ved Kirkedøren afgave Ridderne af Elephanten Baldaquinen til de Herrer Storkors af Dannebrogen, hvilke, saasnart Hans Majestæt Kongen var indtraadt i Kirken, afgave den til fire Hof-Officiantere, som holdt den i Slotsgaarden, indtil den hele Salvingsfest i Kirken var til Ende. Ved Kirkedøren modtoges Hans Majestæt af Biskop Münter, Biskop Balle og General-Superintendent Adler, som vare iførte deres Biskoppelige Ornat. Biskoppen af Sjelland traadte frem og lykønskede i allerdybeste Underdanighed Hans Majestæt med følgende Ord:

Kom herind, Allernaadigste Konge, i dette Guds Tempel, som Herrens Velsignede! Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

Hvorpaa han og hans Medbrødre gik foran Hans Majestæt med Ansigtet vendt mod Kongen, indtil Allerhøistsamme var gaaet dem, der bleve staaende ved Alteret, forbi opad Forhøiningen midt i Kirken hen til den Kongelige Throne, paa hvilken Hans Majestæt nedlod Sig. De tre Riddere af Elephanten, som havde baaret Slæbet af Hans Majestæts Kappe, bleve staaende nærmest ved Thronens Fod paa høire Side og Over-Hofmarskallen paa høire Haand af disse.

Som Hans Majestæt traadte ind i Kirken, begyndte Musiken; en stor Choral, forfattet efter Davids 89de Psalme af forrige Theater-Directeur, Thomas Thaarup, Ridder af Dannebrogen, og componeret af den Kongelige Capelmester, Professor Frederik Ludvig Emil Kuntzen, Ridder af Dannebrogen, blev opført; og vedvarede indtil Hendes Majestæt Dronningens Ankomst til Kirken.

Ordene ere følgende:

Herre! Kongens Sjel erkjender:
At ved dig hans Throne staaer.
Ved din Vælde han sig fryder;
Til din Priis hans Røst udbryder;
Evige! fra dine Hænder
Han sit Held allene faaer!

Gud, fra dig er Kraft og Hæder;
Diademet er fra dig!
Sign ham, sign ham Evighøie,
Følg ham med dit Faderøie:
At han ved dit Bud sig glæder,
Og paa dig fortrøster sig.

Han med Faderhuld regjere;
Retfærd ved hans Side staae!
Aldrig Smiger ham forføre;
Sandheds Himmelrøst han høre;
Lad hans Slægt velsignet være!
Lad hans Isse vorde graae!

Lad hans Faderhjerte smage
Fromme Fyrsters Salighed;
Folkets Kjerlighed ham være
Hjertets Løn og Kronens Ære!
Og, hvis han skal Sværdet drage,
Drages det for Ret og Fred.

For dit Aasyn vi os bøie
Herre! som i Lyset boer;
Hør, o Fader, hvad vi bede,
O bønhør, at vi med Glæde
Prise dig, du Evighøie,
I forenet Jubel-Chor.

Efterat Hans Majestæt **Kongen** havde nedladt Sig paa Thronen, begav Over-Hofmarskallen, ledsaget af begge Herolderne, sig til Hendes Majestæt **Dronningens** Audience Gemak, for

i allerdybeste Underdanighed at anmelde, at Hans Majestæt **Kongen** forventede **Hendes Majestæt**; hvorpaa Allerhøistsamme strax begav Sig til Kirken igjennem Sine egne og Kongens Gemakker ad samme Vei som den, Hans Majestæt **Kongen** var gaaet. Procesſionen foregik i følgende Orden:

1. Begge Heroldeerne.

2. Hendes Majestæts Kammerherre og Kammerjunkere, to og to ved Siden af hinanden.

3. Hendes Majestæts Overhofmester.

4. Overhofmarſkallen.

5. Hendes Majestæt **Dronningen** i Allerhøieste Person, som ledsagedes af Hans Høihed Prinds Christian Frederik; Allerhøistsammes Slæb bares af de ovenfor nævnte tvende Damer.

6. Hendes Majestæt Dronningens Hofdamer, to og to ved Siden af hinanden.

7. Samtlige Damer, to og to ved Siden af hinanden; de fornemste i Rangen nærmest ved Hendes Majestæt, og de ringeste i Rangen tilsidst.

Saasnart **Hendes Majestæt** var kommen til det nederste Trin af Trappen, lode Pauker og Trompeter sig høre og begge Garderne gave Honneurs med blæsende Marsch. **Hendes Majestæt** begav Sig derpaa under Baldaquinen, som blev baaren af følgende fire Geheime-Conferentsraader, som vare Storkors af Dannebrogen: Geheime-Conferentsraad og Præsident Ove Rammel Sehestedt, Geheime-Conferentsraad og Amtmand Grev Danneskjold Samsøe, Geheime-Conferentsraad og

General-Postdirecteur Hauch, og Geheime-Conferentsraad og Stiftamtmand W. Moltke. De bleve assisterede af følgende fire Kammerherrer: Kammerherre Grev Holstein til Lethraborg, Kammerherre Grev Knuth til Lilliendal, Kammerherre Schöller Bülow, Kammerherre Lerche til Lerchenborg; og uden om Baldaquinen gik sex Drabantere med Kammerherre Grev Danneskjold Løwendahl som Underfører. Ved Kirkedøren afgave de fire Geheime-Conferentsraader Baldaquinen til de fire Kammerherrer, som igjen afgave den til de dertil bestemte fire Hof-Officiantere.

Biskopperne Münter og Balle samt General-Superintendent Adler havde, saasnart Hans Majestæt Kongen havde nedladt Sig paa Sin Throne, begivet sig fra Alteret til Kirkedøren, for der at modtage Hendes Majestæt Dronningen, og som Hendes Majestæt nærmede Sig, traadte Biskop Münter i dybeste Underdanighed frem og tiltalede Hendes Majestæt med disse Ord:

Herren bevare Deres Kongelige Majestæts Indgang og Udgang fra nu og indtil evig Tid!

Hvorpaa han og hans Medbrødre gik foran Hendes Majestæt, ligesom før for Hans Majestæt Kongen, op imod Alteret. Hendes Majestæt Dronningen nærmede Sig derpaa Thronen, neiede for Hans Majestæt Kongen, som hilsede med Scepteret, hvorpaa Hendes Majestæt nedlod Sig paa Sin ved den

venstre Side af Hans Majestæt staaende Throne. De tvende Damer, som havde baaret Hendes Majestæts Slæb, bleve staaende ved Thronens Fod nærmest ved samme og ved Siden af Hendes Majestæts Overhofmester von Brochenhuus, Storkors af Dannebrogen. Samtlige Herrer og Damer, som havde geleidet Deres Majestæter i Processionen, vare rangerede paa begge Sider af Thronen saaledes, at de Første i Rangen stode samme nærmest, og de Yngste længst derfra.

Men Hans Høihed Prinds Christian Frederik, som havde ledsaget Hendes Majestæt ind i Kirken, og op til Thronen, begav sig derpaa til den for det Kongelige Huus bestemte Kirkestol ved høire Side af Alteret, til hvilken samtlige Kongelige Prindsesser og Hendes Durchlauchtighed Hertuginden af Bevern alt forhen havde begivet sig fra Slottet før Hans Majestæts Ankomst; og Hans Høihed Prinds Frederik Ferdinand, efterat Hans Majestæt havde nedladt Sig paa Thronen.

Da nu saaledes Deres Majestæter havde indtaget Deres Sæde paa Thronen, og Deres Følge var ordnet paa begge Sider af samme, og Musiken havde ophørt, nedbøiede Bispopperne og General-Superintendenten sig i dybeste Underdanighed for Deres Majestæter; hvorpaa Bispoppen over Sjellands Stift begyndte sin Indgangs-Tale saaledes som følger:

Stormægtigste, Allernaadigste
Arveherre og Konge!

Naar Oldtidens fromme Sanger, henrykt i Betragtninger over alle Velgjerninger Gud havde beviist Israels Folk, og al hans Hjelp i den truende Fares Stund, i det han nærmer sig Templet, for der at frembære sin taknemmelige Lovsangs Offer, udbryder i de Ord:

[1] Denne er Dagen, som Jehova skjenker os.
Lader os glædes og frydes i Ham!
O Jehova, velsign os; o Jehova, lad det lykkes vel!

[1] Ps. CXVIII. 24. 25.

Saa laaner han ogsaa os Udtryk for de Følelser som gjennemstrømme vore Hjerter, Stemmer for den Lov og Priis, som af vort Inderste opstiger til Alherskerens Throne. Thi denne Høitidsdag, som forener os i dette Guds Tempel; denne Høitidsdag, paa hvilken huuslig og offentlig Glæde række hinanden Haanden for at favne Deres Majestæt; den bebuder ikke allene Dem og Deres Huus, den bebuder ogsaa Fædrenelandet en lykkelig Fremtid!

De Storme, som saa længe have hærjet Europa, som endnu ikke ganske have udraset, hvor skrækkelige vare de! [2] "Folk "reiste sig mod Folk, og Rige imod Rige." Fra Sønden til Norden, fra Østen til Vesten gjenlød Himlens Hvælving af idel Vaabenbrag. Jorden vædedes, Oceanets Bølger farvedes af Blod; og eet Aar hengleed efter det Andet i Forgangenhedens Svælg, uden at den sukkende Verden fik ringeste Lindring. Alterne kuldkastedes, ældgamle Throner og Fyrstestole nedsank i Støvet, og nye bleve reiste i deres Sted. Hvad Oldingen ikke havde erfaret i sit lange Liv, ilede med Lynets Fart forbi Ynglingens uvante Øie, som med stedse angestfuldere Forventning maatte see de kommende Tider imøde! Ogsaa vort Syn blev tilsidst mørknet af de samme Bekymringer. Skjoldungernes Throne, ærværdig ved graanende Ælde, ærværdigere ved Folkets og Kongernes gjensidige Kjerlighed, blev voldsomt rystet af fiendtlig Overmagt. Men Deres Majestæts Hjerte stolede paa Gud, og fra ham kom Frelsen. [3] "Thi

[2] Luc. XXI. 10.
[3] Dan. II. 20, 21.

"baade Viisdom og Styrke er Hans! Han omskifter Tid og "Tilstand." Han byder det opbragte Hav: [4]"Hertil skal du komme, og ikke længere; Her skulle dine stolte Bølger lægge sig!" Og ligesom Hans Almagtsbud styrer den ubesjelede Natur; saa "bøier Han" ogsaa Menneskenes og [5]"deres Herskeres Hjerter "som Vandbække." [6]"Han gjør Saar og forbinder, Han gjennemslaaer, og Hans Haand læger!"

O! saa ville vi og, forenede med Deres Majestæt i barnlig Tillid til Ham, [7]"fra hvem al god og al fuldkommen "Gave kommer," see en lyksalig Fremtid, med glad Forvisning imøde! Thi Morgenrødens lislige Straaler frembryde jo af Nattens Mulm, og bebude Dagens herlige Lys, hvis himmelske Ild gjennemtrænger Alt med Liv, med Kraft, med Frugtbarhed. Vi ville betragte denne høitidelige Dag, som et sikkert Pant paa de Velgjerninger, Gud i Fredens Skjød vil forunde Deres Majestæt og det af Dem med Faderkjerlighed elskede Fædreneland!

Ja denne er Dagen, som Jehova skjenker os.
Lader os glædes og frydes i Ham!
O Jehova velsign os; O Jehova lad det lykkes vel!

Velsign Kongen Din Tjener, som i denne høitidelige Stund vil bøie sit Knæe for Dig, og ydmygen bekjende, at Du er Herren. Knyt Kjerlighedens Baand uopløseligen fast imellem

[4] Job. XXXVIII. 11.
[5] Salomo's Ordsprog XXI. 1.
[6] Job. V. 18.
[7] Jac. I. 17.

Ham og Hans Folk, og lad [8] "den Kongelige Lov," Du selv har givet, Kjerlighedens Lov, stedse opfylde Hans og alle Hans Undersaatters Hjerter, paa det at Pligtens hellige Bud maa uophørligen være nærværende baade for dem og Ham! paa det under Hans Styrelse [9] "Overflødighed maa boe i Landet, Kjer- "lighed og Troskab møde, Retfærdighed og Fred favne hinanden!"

Amen.

Da denne korte Tale var endt, oplæste Biskop Balle den første af de tvende allernaadigst valgte Texter, som var tagen af Apostelen Pauli Skrivelse til de Romere i det 13de Capitel, 1-7 Vers.

1.

Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud. Men de Øvrigheder, som ere, haver Gud beskikket.

2.

Saa at hvo som sætter sig imod Øvrigheden, imodstaaer Guds Anordning; men de, som imodstaae, skulle faae deres Dom.

3.

Thi de Regjerende ere ikke til Skræk for gode Gjerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, saa gjør det, som Godt er, og du skal have Roes af den.

4.

Thi den er Guds Tjener, dig til Gode. Men dersom du gjør det, som er Ondt, da frygt dig; thi den bærer ikke Sværdet forgjeves. Den er en Guds Tjener, en Hevner til Straf over den, som gjør det Onde.

[8] Jac. II. 8.
[9] Ps. LXXXV. 10, 11.

5.

Derfor er det fornødent at være underdanig, ikke allene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens.

6.

Derfor betale I dem ogsaa Skat, thi de ere Guds Tjenere, som just skulle tage vare paa dette.

7.

Betaler derfor Alle, hvad I ere dem skyldige; den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære.

Og blev derpaa denne Text korteligen forklaret af Biskoppen over Sjellands Stift med følgende Ord:

Syv samfulde Aar ere nu henrundne, siden Deres Majestæt besteeg Deres Fædrene Throne, og allerede i fire og tyve Aar forhen havde De taget den virksomste Deel i Statsbestyrelsen. Thronens Glands er altsaa intet Nyt; den høieste Magts Udøvelse og alle dens Bekymringer ingen uvant Byrde for Dem! det Sindelag hvormed Deres Majestæt i dette lange Tidsrum har behersket Deres Folk; den varme Kjerlighed som stedse har besjelet Dem for alle Deres Undersaatter; den sig stedse lige Arbeidsomhed, som har helliget Deres Dage til Kongepligtens Udøvelse; den utrættede Opmærksomhed paa Alt, hvad der kunde tjene til det almindelige Bedste; den Velvillie, hvormed De modtager Enhver, som nærmer sig Dem; den Mildhed, De viser endog mod Strafskyldige — alle disse Kongedyder, dem Udlandet, fra hvilket Deres Majestæt nyeligen er vendt tilbage, hylder med ligesaa oprigtig Høiagtelse og Hengivenhed, som de

taknemmeligen paaskjønnes af Os; disse Dyder vidne om, hvor dyb og levende en Følelse De fra Deres Ungdoms Dage af har havt for det store Kald, Alherskeren betroede Dem; hvor fast den Overbeviisning staaer i Deres Sjel, at Enhver bør aagre med det Pund, han har annammet, og at det er et helligt, af Gud Selv knyttet Baand, som forener Fyrsterne med deres Undersaatter. Saaledes lærer ogsaa Skriften i de oplæste Ord, som ifølge Deres Majestæts allernaadigste Befaling skulle lægges til Grund for de korte Betragtninger, vi have at anstille inden den høitidelige Handling forrettes, til hvilken De har bestemt denne glædefulde Dag.

Det er nemlig Religionens, ikke blot i vor Text, men paa mangfoldige Steder i den hellige Skrift fremsatte Lære: At Øvrigheden er af Gud; at hvo der sætter sig imod den, modstaaer Guds Anordning; at den er Guds Tjener Mennesket til det Gode, og til Straf for de Ulydige. Derpaa grunder den sine Formaninger til Hørsomhed mod Øvrighedens Bud!

Ærefrygt for Gud, Samvittighedens Følelser, Kjerlighed til det almindelige Bedste, ere de rene og ædle Kilder, hvoraf den skal fremgaae. Og kunde det vel være anderledes, end at den Religion, som skal danne og opdrage Menneskeslægten til alle milde Dyder, lyksaliggjøre den her paa Jorden, og forberede den til Evighedens høiere Tilstand, maatte føre saadant Sprog? Er ikke Sandheden af disse Forskrifter indlysende for Menneskets Fornuft? er ikke deres Nødvendighed bleven stadfæstet ved grundig Kundskab om Menneskets Natur, ved alle, baade ældre og nyere Tiders Erfaring? Thi der, hvor ingen Øvrig-

hed er; eller, hvad der i sine Virkninger kommer ud paa det samme, hvor den ingen Magt haver, hvor Enhver gjør hvad godt ham synes, og hvor Lidenskaben hersker isteden for Lovene; der ophører al Orden, al offentlig Sikkerhed; der tilintetgjøres Samfundets Hensigt; der opløses Statsbaandet. Og Menneskene — ei vende de tilbage til den oprindelige Naturtilstand; men de vorde til vilde og utæmmelige Rovdyr, og farligere end disse!

Ligesaa viist som nødvendigt for Samfundets Fred og Varighed er det altsaa, at Alt, hvad der er helligt og ærværdigt for Mennesket, maatte værne om Øvrigheden, grunde og beskytte Thronerne. Og fra de tidligste Dage af, da vor Art gik frem til Udvikling og Dannelse, har derfor Religion givet Fyrsterne Tryghed, Værdighed og Magt. Men ufuldkommen Barndoms Kundskab formaaede ikke at meddele Mere, end den selv var i Besiddelse af. Falske Forestillinger om Guddommen, en ufuldstændig ofte vildfarende Sædelære, kunde ei udbrede rigtige Begreber om dem, som skulde være Guds Tjenere til Menneskenes Bedste. Først ved Læren om den Eene Gud blev Thronernes Anseelse knyttet fastere til Religionen; først ved Christendommens Lys bleve Fyrsterne omstraalede af den Majestæt, de behøve for at kunne paa en værdig Maade styre fornuftige, frie og udødelige Væsener til at opnaae deres høie Bestemmelse. Derved bleve tillige Regentens og Undersaatternes indbyrdes Forholde fuldkommen udviklede, og de Pligter nøiagtigere bestemte, de gjensidigen have at udøve.

Naar Forverdenen kaldte Fyrsterne Gudernes Sønner, Gudernes Æt; naar de Israelitiske Sangere endog stundom

tillagde dem Navn af Guder: saa skulde disse Benævnelser vække og vedligeholde Begrebet om deres Værdighed og deres Kalds Vigtighed. Men alting bestemmes paa det nøieste ved Apostelens Ord: "At Øvrigheden er Guds Tjener, Mennesket "til det Gode." Og ligesom heri Loven er skrevet for den selv, saa følger ogsaa heraf alle Undersaatternes Pligter. Thi, skal Fyrsten kunne fremme sit Folks Lyksalighed, saa bør han adlydes, finde villig Medhjelp hos de Gode, og med Sikkerhed kunne føre Sværdet for at straffe de Onde, efterdi han er en Hævner til Straf over dem, som gjøre Ondt. "Men ikke allene for "Straffens Skyld er det fornødent at være underdanig! Og-"saa for Samvittighedens Skyld," fordi nemlig vor Samvittighed efter Religionens Bud paalægger os saadan Lydighed.

Af de samme Grundsætninger gaaer hans Formaning ud om Forholdene i de mindre huuslige Samfund, mellem Herrer og Tjenere. Anvendelsen bør da ogsaa være fuldkommen den samme! Og indskærper Paulus dem, som efter Verdens daværende Forfatning vare ufrie Mennesker, kjøbte eller hjemmefødte Trælle, hjertelig Kjerlighed og Lydighed mod deres jordiske Herre; hvor langt mere maae da hans Formaninger være virksomme paa Os, som ere Fribaarne, som ikke staae under Trældoms men under Friheds Loven! Han afhandler denne Gjenstand paa tvende Steder [10] og næsten med de samme Ord. Han sætter alle Pligter, som han anbefaler, i nøieste Forbindelse med Religionen. Og ligesom han formaner de romerske Christne til Hørsomhed mod Øvrigheden for Samvittighedens Skyld; saa opfordrer

[10] Ephes. VI. 5-9. Colosf. III. 22. - IV. 1.

han ogsaa de Ephesinske og Colossensiske Herrers christne Tjenere til en villig, redelig med Hensyn til Guds Bud og af Ærbødighed for samme udviist Lydighed. Thi den skal ikke bestaae i "Oientieneste, som om de vilde tækkes Mennesker." Undersaatterne skulle altsaa ikke efterkomme Regentens Befalinger med egennyttig Hensigt, for derved at gjøre sig behagelige i hans Oine: men "i Hjertets Eenfoldighed," det er: Redelighed; i det de frygte Gud, for Samvittighedens Skyld, som Brevet til de Romere udtrykker sig. Og denne "Guds Villie," siger Paulus i Formaningen til de Ephesiske Tjenere, "gjører af Hjer"tet," det er: med et glad, oprigtigt Sind, hvorved I ene kunne tjene Gud, der ikke vil Trældoms Tjeneste!

See her den Religions Aand, som vil, at alle vore Handlinger skulle fremavles af Hjertets Retskaffenhed, af Følelse for Pligternes hellige Bud; og at vi stedse skulle have Gud for Oine. Derfor ere ogsaa Apostelen Peders tvende Forskrifter: [11]"Frygter Gud og ærer Kongen!" saa nøie forbundne med hinanden! Og hvor lyksalige skulde ikke Menneskene være, hvis alle Undersaatter med saadant Sindelag efterkom deres Pligter, alle Staternes Embedsmænd saaledes udførte, hvad det almindelige Bedste kræver af dem! Thi der, hvor ingen jordisk Magt naaer hen, der virker Religionens himmelske Kraft. Hvo som blot for sin Fordeels Skyld, blot med Hensyn til menneskelige Domme, blot for at vinde Fyrstegunst og Belønning, gjør, hvad der paaligger ham; han vil og nøie beregne og afmaale,

[11] 1 Petri II. 17.

hvor meget der da egentlig kan kræves; han vil aldrig glemme sig selv for det Offentlige; og misfornøiet, naar ikke alle hans Hensigter opnaaes, efterladen der, hvor intet Ansvar hviler paa ham, stundom selv uredelig, hvor han kan handle i Skjul, vil han allene som en Oientjener forrette sin Gjerning. Sandheden, den hellige, vil ikke være hellig for ham; for egen Fordeels Skyld vil han ikke sjeldent drage et Slør over den, og saaledes føre den Fyrste, han burde oplyse, i fordærvelig Vildfarelse. Thi Religionens Stemme lyder magtesløs for hans Ore; og Tanken om Gud, den Alvidende, er ikke herskende i hans Hjerte. Men, ihukommer han Apostelens Bud; er det en alvorlig Samvittigheds Sag for ham, at opfylde sine Pligter, endog da, naar han ikke sees af noget dødeligt Oie; betragter ogsaa han sig som en Guds Tjener, som skal staae til Ansvar: da vil Lyst og Munterhed, Iver for Sandheden, og Sindighed besjæle ham i hans hele Adfærd som den, der gjør [12]"Alting "i sit Hjertes Redelighed som for Herren!" Han opfylder Christi Religions Bud, i det han saaledes er [13]"al menneskelig Ovrighed "underdanig for Herrens Skyld." Han handler heri med fuldkommen Frihed; thi hvad kan vel være friere end Opfyldelsen af Religions og Samvittigheds Pligter? Og han viser derved den sande Modsætning mod alle dem, som misbruge Frihedens hellige Navn [14]"til Ondskabs Skjul," for derved at tjene deres

[12] Coloss. III. 23.

[13] 1 Petri II. 13.

[14] 1 Petri II. 16.

Lyster og Lidenskaber; han viser sig som den han er: som "en "Guds Tjener."

Saaledes, **Allernaadigste Konge!** ere Undersaatternes Pligter uopløseligen forbundne med den Religion, der nu i atten Aarhundrede har oplyst Verden, og meer end nogen anden sammenknyttet og befæstet Samfundets Baand. Held det Folk som besjeles af dens himmelske Aand! Held den Fyrste, som forstaaer at anvende dens Bud med Viisdom endog der, hvor hans Love ei kunde naae hen; som selv ved sin Daad viser, hvor høit han ærer den, hvor alvorligt han ønsker at see dens Herredømme udbredt allevegne! Thi [15] "ligesom Regenten er," siger den vise Sirach, "ere og hans Embedsmænd; ligesom "Raadet er, saa ere og Borgerne." Ja lyksalig den Regent, hvis Dyder fremavle Dyd hos Folket, og som saaledes i enhver Henseende er Nationens Første!

Han kan opnaae sit høie Formaal, hvor forskjellige endog Staternes Forfatninger, og de Love ere, efter hvilke de styres, saafremt de kun ere udkastede med Menneskekjerlighed og Viisdom. Thi hans Forhold til hans Folk, Faderens Forhold til sine Børn, bliver stedse det samme; og hans Lyksalighed, den Lyksalighed, intet Udvortes, ingen Gjenvordighed kan røve ham, gaaer frem af hans Inderste, af hans Samvittigheds glade Bevidsthed, at have gjort for Guds Øine, hvad han formaaer for at opnaae Samfundets store Formaal. Saaledes have **Deres Majestæts** Fædre hersket over deres Folk under

[15] Sirach X. 2.

Rigets forskjelligen afvexlende Forfatninger, med større eller mindre, paa Omstændigheder og Love grundet Myndighed; og den høieste Kongemagt fra **Tredie Frederiks** Dage af, saaledes som den er bestemt ved Kongeloven, hvilken nu efter **Deres Majestæts** allernaadigste Befaling skal nedlægges paa Herrens Alter, har ingenlunde forandret disse Grundsætninger for deres Statsbestyrelse.

Da denne Tale var til Ende, forlod Hans Excellence Geheime-Statsminister og Over-Kammerherre Grev Moltke til Bregentved sin Plads for at begive sig hen til Alteret, ved hvis venstre Side den Kongelige Geheime-Archivarius Etatsraad Grim Johnson Thorkelin, Ridder af Dannebrogen, stod, og paa en rød Fløiels Pude holdt det i Sølv indfattede Originalexemplar af Kongeloven, tilligemed den gyldne og med mange Ædelstene besatte Salvedaase. Begge Dele modtog Hans Excellence af Etatsraad Thorkelin, og rakte dem til Biskop Münter, som lagde den aabnede Kongelov paa Alteret, og satte Salvedaasen ved Siden af Kongeloven. Saasnart derpaa Hans Excellence havde indtaget sin forrige Plads, tog Biskop Münter atter Ordet og holdt i Anledning af Kongelovens Nedlæggelse paa Alteret følgende korte Tale:

Kongeloven, denne Rigets ærværdige Grundlov, som jeg i dette Øieblik har nedlagt paa den Allerhøiestes Alter, ophøier Danmarks Konger over alle verdslige Love, og betroer dem selv Magtfuldkommenheden af den lovgivende og udøvende Myndighed. Men aldrig kunde, aldrig vilde den fritage dem fra de Pligter, som Naturens og Religionens Lov foreskriver, som ere gravede i vore Hjerter, som Guds hellige Ord forkynder! Derfor byder den Danmarks Konger, at tjene og dyrke den ene sande Gud overeensstemmende med den rene evangeliske Lære, at holde Landets Indbyggere ved den, og vældigen at haandhæve og beskytte den i disse Lande. Og hvor inderlig Deres Majestæt er gjennemtrængt af Følelse for denne og alle øvrige Kongepligter, bevidne Apostelens af Dem til Grundvold for vore Betragtninger valgte Ord: disse Ord, der beskrive Øvrigheden som "Guds Tjenere os til det Gode:" den samme Apostels, som ogsaa formaner de christne Herrer til at bevise deres Tjenere hvad ret og billigt er; at [16] "lade Trudsel — voldsom "Behandling — fare; at betænke, at de selv have deres Herre i "Himmelen, og at Persons Anseelse ikke er hos Ham!" Og, hvor skulde jeg finde Tiden til at opregne alle de herlige Steder i det gamle Testament, hvor Konger og Fyrster omtales som Guds Tjenere, og som Hans Embedsmænd til at udføre Hans Villie paa Jorden? Saaledes altsaa helligede af Gud, bør Regenterne ogsaa betragte den Værdighed de ere beklædte med,

[16] Ephes. VI. 9.

som et Kald, hvortil Gud har kaldet dem. Thi ved Ham allene styre, allene med Ham regjere de. De Pligter, som paaligge dem, ere hellige, af Gud dem foreskrevne Pligter imod de Folk, til hvis Styrelse de af Alherren bleve satte; Pligter, for hvis Opfyldelse Intet kan fritage dem, for hvis Udøvelse de ogsaa skulle staae til Ansvar. Deres Dage ere helligede til Folkets Vel. At øve lige Retfærdighed mod Høie og Ringe; at sikkre Borgernes Velfærd ved vise Love; at beskytte Enkerne og de Faderløse; ikkun at skjenke dem deres Fortrolighed, som de have provet; at opmuntre og belønne den beskedne Fortjeneste; at udstrøe den Sæd, som skal bære herlig Frugt endog længe efter deres Død; at forekomme Forbrydelser, inden de kunne vorde udøvede; at fremme Lysets Udbredelse; at gjøre hvad der staaer til dem, for at Religionens Velgjerninger kunne ved rigtig Kundskab, ved Ærbødighed for den, og ved Udøvelse af dens hellige Bud vorde almindelige; og selv ved uafladelig Virksomhed, ved alle borgerlige og christne Dyder at være Mønster for deres Folk — alt dette hører til det store Kald, Kongernes Konge betroede dem, Han har sat til at være Hans Tjenere os til det Gode! Ham, som er alles Fader, som dagligen forøger sine Velgjerninger over sine Skabninger, Ham skulle de efterligne i deres hele Daad. Deres Dage skulle være talte, og ingen skal være levet forgjeves; ingen, for hvis Anvendelse de jo med glad og ydmyg Samvittighed kunne aflægge Regnskab! Thi Han, hvis Tjenere de ere, som er ophøiet over al jordisk Magt og Herlighed, saa høit som Himlen er over Jorden: Han dømmer Konger og deres Undersaatter med lige Retfærd, og for Hans

Domstoel gjelder allene Hjertets Retskaffenhed og Samvittighedens Vidnesbyrd om Pligternes troe Opfyldelse, saavidt menneskelig Skrøbelighed har kunnet formaae. Thi, [17]"hvad er Mennesket, at han skulde være reen for den Hellige, for hvem hans "Himle ikke ere rene?" Men Han, som seer paa Hjertet, er ogsaa stærk i de Svage! [18]"Han giver den Trættede Kraft og den "Vansmægtede Styrke nok." [19]"Han er den Styrke, som hjelper "Hans Salvede." Han er nær hos alle dem, som anraabe Hans guddommelige Bistand! Allevegne — ogsaa iblandt os er Han tilstede, og hører den tillidsfulde Bøn med hvilken vi nu skulle berede os til den hellige Handling, hvis høitidelige Øieblik nærmer sig.

Efterat have sagt disse Ord, knælede Biskoppen over Sjellands Stift tilligemed Biskop Balle og General-Superintendent Adler ned for Alteret og bad med lydelig Røst Herrens Bøn; men forend denne begyndte, havde **Hans Majestæt** nedlagt de Kongelige Regalier, Kronen, Scepteret og Rigsæblet, paa det ved Thronen staaende Pulpet.

---

[17] Job. XV. 14. 15.

[18] Jes. XL. 29.

[19] Ps. XXVIII. 8.

Herpaa istemmede Bisskop Balle under musicalsk Ledsagelse af det Kongelige Capel den latinske Messe:

Veni sancte Spiritus. Reple tuorum corda fidelium.

Hvorpaa Capellet fortsatte Sangen:

Et tui amoris in eis ignem accende, qui per diversitatem linguarum cunctarum gentes in unitate fidei congregasti. Hallelujah! Hallelujah!

Bisskop Balle sang derpaa:

Emitte Spiritum tuum Domine et creabuntur.

og af Capellet blev svaret:

Et renovabis faciem terræ.

Bisskoppen sang endelig Bønnen:

Deus, qui corda fidelium sancti tui Spiritus illustratione docuisti, da nobis in eodem Spiritu tuo recta sapere et de ejus semper sancta consolatione gaudere, per Dominum nostrum Jesum Christum, Filium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti, Deus per omnia secula seculorum.

Hvilken Bøn blev af Capellet besvaret med Amen.

Hvorpaa Bisskopperne atter med allerunderdanigst Nedbøielse vendte sig mod Thronen. Herefter udførte de Kongelige Sangere og Sangerinder følgende Choral efter Davids 21de Psalme:

Herren troner i sin Herlighed;
Alle Himles Vældige ham hylde.
Naadig straaler han til Jorden ned;
Jorden myldrer af hans Godheds Fylde.
Evig, stor i Viisdom og i Magt,
Med sin Salvede han svor en Pagt.

"Jeg Jehovah dine Fædres Gud,
"Satte dig til Folket at regjere.
"Naar du sønlig lyder mine Bud,
"See! da skal jeg dig en Fader være!
"Til min Salvede jeg vier dig,
"Til at vorde viis og lykkelig.

"For dit Aasyn skal min Sandhed gaae;
"Dine Fjed min Kjerlighed veilede.
"Ved min Kraft din Trone skal bestaae;
"Ved min Godhed skal din Daad dig glæde.
"Frygt dig ei for dine Fjenders Harm:
"Jeg skal værge for dig med min Arm!

"Dine Dage skal jeg give Fred:
"Landet skal til dig sin Rigdom yde:
"Folket skal i sønlig Kjerlighed
"Dine faderlige Bud adlyde.
"Det er Pagten, som jeg sværger dig:
"Dette skee dig: naar du lyder mig."

Bryder, glade Jubler, bryder ud!
Vældig Lovsang til Jehovahs Ære!
Konge! Fader! alle Væsners Gud!
Du vor Konge skal en Fader være:
Gud! vor Trøst, vort Haab, vor Salighed,
Giv hans Scepter Held, hans Hjerte Fred!

Amen.

Under denne Choral satte Hans Majestæt igjen Kronen paa Sit Hoved, og tog de under Bønnen og Messen nedlagte Regalier atter til Sig. Biskop Balle og General-Superintendent Adler bleve imidlertid staaende med Ansigtet mod Thronen; men Biskoppen af Sjelland vendte sig til Alteret, aabnede Salvedaasen, hvori den kostbare Salvings-Olie befandtes, under en stille Bøn; hvorefter han vendte sig igjen med Ansigtet mod Thronen og leverede Salvedaasen til Biskop Balle, og sammes Laag til General-Superintendent Adler; da de alle tre bukkede sig dybt tre Gange, og Biskoppen over Sjellands Stift for allerunderdanigst at indbyde til den hellige Salvings Annammelse holdt følgende korte Tale:

For offentligen at bevidne den Ærefrygt for Gud, den Kjerlighed til Deres Folk, som boer i Deres Majestæts Hjerte, vil De nu høitideligen imodtage den Kongelige Salving. En ærværdig Skik, som naaer op til Begyndelsen af vor Arts Historie i fjerne Østen. Thi hvad der skulde helliges Guddommen, blev af dens Tjenere salvet med Olie, Sindbilledet for Viisdom og Ynde. Hellige Orakelstene, som troedes besjelede af høiere Væsener; Altere, hvorpaa Offrene bleve frembaarne, Præster, Propheter og Konger. Disse kaldes selv i Skriften Guds Salvede; og Davids store Søn hilsedes ved Hædersnavnet, Messias, Christus, den Salvede! Og da nu hans guddommelige Lære besteeg Europas Throner, gik hiin Oldtidens ærværdige Brug fra Østerlandene over til Vestens Folkefærd; og Kongerne bleve høitideligen indviede af Guds Kirkes

Bispopper, ved under inderlig Bøn til den Evighøie for Hans Alter at imodtage Salvelsen.

Vel er denne hellige Handling billedlig; og Billedet, oprundet i fjerne Dage og Egne, taler ikke mere saa tydeligt til os, som til hine Fortidens Mennesker. Men det er helliget ved Religionen; og Korsets Tegn, Deres Majestæt vil annamme paa Hoved, Bryst og høire Haand, bevidner forstaaeligt for Alle, at De ikke skammer Dem ved Jesu Christi Kors, som vel var [20]"Jøderne en Forargelse og Hedningene en Daar-"lighed," men som alligevel er blevet det Banner, omkring hvilket Jordklodens Folkefærd skulle samles! det bevidner høitideligen, at De hylder Ham som Deres Frelser og Herre, og erkjender [21]Hans Lære for en Guds Kraft til Salighed for Dem Selv og for hver den, som troer derpaa!

Maatte da al den Velsignelse, som betegnes ved denne hellige Handling, vorde rigeligen udøst over Deres Majestæt af Ham, som ene kan velsigne!

Viisdommens og Forstandens Aand: som altid vil det Bedste; vælger de reneste, meest til Hensigten passende Midler; gjennemskuer Menneskene; lader sig aldrig blænde af falske Forestillinger, og de skuffende Fordele, disse bebude; afskyer Bagtaleren, foragter Smigerens trædske Sprog, og elsker Redelighed, og Sandheden, den alvorlige, den strænge, og villigen hører dens Advarsel!

[20] 1 Cor. I. 23.

[21] Rom. I. 16.

Herrens Frygts og Kjerlighedens Aand: et reent, et ømt og Gud hengivent Hjerte, som med Faderomhu vaager for Sine Undersaatter, frydes ved deres Glæde og Held, sørger og bekymres ved deres Gjenvordigheder, og ikke kjender større Lyksalighed end den, at kunne efterligne Gud, afhjelpe Nød og udbrede Velsignelse rundt omkring Sig!

Kraftens og Styrkens Aand: til med mandig Fasthed at udrette hvad Fædrenelandets Vel kræver; at haandhæve Lovenes Myndighed; at forsvare Sine Borgere for Alt hvad der kan bringe deres Sikkerhed i Fare, og saaledes stedse at være deres Skjold og Værn imod udvortes og ikke mindre fordærvelige indvortes Fiender!

O maatte al denne Velsignelse, **Deres Majestæt** i forenet Andagt med alle Deres troe Undersaatter nedbeder fra Lysenes Fader, vorde Dem, og ved Dem Fædrenelandet, i rigeste Maal tildeelt af Ham, [22]"i hvis Haand Kongens Hjerte er" og hvis guddommelige Miskundhed over **Deres Majestæt** vi med inderlig Bøn af vort Hjertes Fylde anraabe!

Ja, uendelige Gud! Himlen er Din Throne og Jorden er Dine Fødders Skammel. Men allestedsnærværende i Dit ubegrændsede Rige, behersker Du med Din hellige Villie de himmelske Hærskarers Mangfoldighed, skuer Du ned paa alle de tænkende Væsener, som beboe de talløse Verdener, Du skabte: sørger Du ogsaa for Menneskenes Børn, og vil at de under

[22] Salomos Ordsprog XXI. 1.

vise Øvrigheder skulle [23] "leve et roligt og stille Levnet i al Gud-"frygtighed og Ærbarhed!"

Skue da, o Fader, fra Din Herligheds Throne i Naade ned paa Din Tjener vor **Konge Frederik**, som med ydmygt, til Dig opløftet Hjerte vil nærme sig Dit Alter, for at bekjende, at al jordisk Høihed og Ære er Støv for Dig; at Du [24] "har Magt over Menneskenes Kongeriger, og giver dem "til hvem Du vil!" Hør Hans, hør vore Bønner! Oplys og styrk Ham ved Din Hellig Aand! [25] "Gjør Ham stor for alle "Mennesker, at de skulle vide, at, ligesom Du var med Hans "Fædre, saa vil Du og være med Ham!" [26] "Beviis Ham Mi-"skundhed og Trofasthed, som skulle beskjærme Ham; og giv "Ham at leve længe, at Han altid hersker for Dit Øie, og "Hans Aar vare til seneste Slægt!"

Herpaa behagede det **Hans Majestæt** at reise Sig fra Sit Sæde og i al Sin Kongelige Prydelse at nedstige af Thronen, hvorved den Kongelige Kappes Slæb blev baaret af de ovennævnte tre Herrer Geheime-Statsministre og Riddere af Elephanten.

Saaledes nærmede Sig da **Hans Majestæt**, under Forsamlingens ærefrygtsfulde og dybeste Taushed, Herrens Alter, nedlagde paa et ved Knæleskammelen staaende Pulpet, først Sit

[23] 1 Timoth. II. 2.

[24] Dan. IV. 25.

[25] Josvæ III. 7.

[26] Ps. LXI. 7. 8.

Scepter, derefter Guldæblet, og tog siden selv Kronen af Sit Hoved og nedlagde den sammesteds; hvorpaa Hans Majestæt med Geheime-Statsminister og Over-Kammerherre Grev Moltkes Hjelp opknappede noget lidet af den Kongelige Trøie, og drog Selv Handsken af Sin høire Haand: og derpaa nedknælede Kongen andægtigen for Gud paa Bedeskammelen som stod for Alteret.

Men Biskoppen over Sjellands Stift, gjennemtrængt af de samme Følelser, der i dette høitidelige Øieblik opfyldte alle Hans Majestæts troe Undersaatters Hjerter, som nøde den Lykke at være Vidner til denne hellige Handling, nærmede sig Hans Majestæt med dybeste Ærefrygt, dyppede det Yderste af Fingrene i Salven, som raktes af Biskop Balle, og salvede Hans Majestæt med Korsets Tegn paa Panden, paa Brystet og paa høire Haands Haandled; og under denne Handling talede han igjen følgende Ord:

Saa knæler da Deres Majestæt for den Evige, Kongernes Konge, vor Herres Jesu Christi Fader; og Deres Hjerte opløfter sig ydmygeligen til Ham, for at anraabe Ham om den Kraft, Han allene kan give.

Han ville da, ligesom jeg ifølge mit hellige Embede salver Deres Kongelige Majestæt med det udvortes jordiske Tegn: saa ville Han af Sin uendelige Miskundheds Fylde salve Deres Majestæts Kongelige Hoved med Viisdommens og

Forstandens Aand †: Deres faderlige Bryst med Herrens Frygts og Kjerlighedens Aand †: Deres vældige Haand med Kraftens og Styrkens Aand †!

Saa være da nu Deres Kongelige Majestæt salvet, velsignet, og iført med Kraft fra det Høie, i Navn Gud Faders, Søns og Hellig Aands!

Amen.

Saasnart Hans Majestæt havde annammet Salvingen, reiste Allerhøiststamme Sig op af Knæleskammelen, lod Sine Klæder igjen tilknappe af Hans Excellence Hr. Geheime-Statsminister og Over-Kammerherre Grev Moltke, drog selv Sin Handske paa, satte Kronen igjen paa Hovedet, tog Scepteret og Rigsæblet atter i Hænderne, vendte Sig derpaa og gik tilbage fra Alteret til Sin Kongelige Throne med forbemeldte tre Herrer Geheime-Statsministre, som opløftede og bare Slæbet. Imedens dette skeete, tog Biskoppen af Sjelland Salvedaasen af Biskop Balles, Laaget af General-Superintendent Adlers Haand, lukkede Salvedaasen, og satte den paa Alteret; hvorpaa han atter vendte sig med Ansigtet imod Thronen, paa hvilken Hans Majestæt igjen nedlod Sig.

Herpaa oplæste General-Superintendent Adler, efter at have bukket sig dybt tilligemed de tvende Biskopper, den anden allernaadigst bestemte Text af den hellige Skrift, som var tagen af Apostelen Pauli første Skrivelse til Timotheum 2det Cap. 1-3 Vers:

1.

Thi formaner jeg først for alle Ting, at der gjøres ydmygelige Begjeringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker,

2.

for Konger, og alle dem, som ere i Høihed; at vi maae leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed.

3.

Thi dette er godt og behageligt for Gud vor Frelser.

Hvilken hellige Text Biskoppen over Sjellands Stift forklarede og anvendte i følgende Tale:

Saaledes er da nu denne hellige Handling fuldbyrdet: Herrens Salvede sidder paa Sin Throne, og ligesom Hans Hjerte brænder af Kjerlighed til det Folk, Guds Forsyn gav Ham at styre; saa luer og den samme Følelses hellige Flamme for Ham i alle Hans retsindige Undersaatters Bryst! Ja allernaadigste Konge! Alles Bøn opstiger til Gud for Deres Majestæts, for Dronningens, for hele Kongehusets Lyksalighed! og den Pligt, Apostelen foreskriver i de oplæste Ord, er og bør være den kjereste Pligt for alle dem, som hylde Deres Majestæts Scepter.

Det er Christendommens høie og menneskekjerlige Aand, som lever i disse Ord. Thi den lærer os at betragte hele Menneskeslægten som een jordisk Stammefaders Afkom, som een himmelsk Faders Børn, der ere udrustede med de samme aandelige Anlæg, Evner og Fortrin, bestemte til hernede at opdra-

ges for at vorde skikkede til Evighedens høiere Tilstand. Derfor er det dens store Bud: [27]"at vi skulle elske hinanden, lige-"som Han elskede os først;" at vi, hver efter sin Stilling og Evne, skulle virke til det Heles Vel, og ved at hylde Christi Friheds Lov, af inderlig Overbeviisning og et varmt Hjerte bidrage til, at Guds store Verdens Plan, Alles Forædling og Lyksalighed, kan vorde udført.

Men hvorledes kan denne vor Attraae efter at gavne vore Medbrødre yttre sig paa en utvetydigere, friere og ædlere Maade, end naar vi, ved at opløfte Hjertet til Ham, for hvem Menneskets skjulteste Tanker ere klare som Dagens Lys, ønske dem Hans Naade og Velsignelse, og udøse for Ham vore Følelser i Forbøn og Taksigelse for de Velgjerninger, Han beviser dem? Hertil kan ingen jordisk, ingen himmelsk Magt tvinge. Ingen hyklersk Tanke er her muelig. Menneskenes Forbøn for hinanden maa stedse være af den reneste Beskaffenhed; den maa være det hellige og usynlige Baand, som sammenknytter alle Jordens Beboere, til Velsignelse for deres hele Samliv! Thi Kjerlighedens rene Ild kan ei sammenblandes med Egentykkes og Vindesyges Kulde; og hvo som anraaber den Eviges Miskundhed over Menneskene sine Brødre, vil ogsaa lægge sin Følelse for Dagen i sine Handlinger; han vil vise i Gjerningen, at han er [28]"fød af Gud, og kjender," det er: elsker "Gud!"

[27] 1 Joh. IV. 19.

[28] 1 Joh. IV. 7.

Og ligesom saadan Forbøn og Taksigelse skal skee for alle Mennesker; saa formaner ogsaa Apostelen i Særdeleshed til, at opløfte Hjertet til Gud for Konger og Øvrigheder. Thi ei ved Frygt men ved Kjerlighed skulle de herske; og Religionens Bud stemmer her, som allevegne, paa det nøieste overeens med Menneskeslægtens Erfaring. Hvad er det vel, som befæster Thronerne og sikkrer Fyrsterne i Udøvelsen af deres Magt? Om end Hære omgave, fasteste Borg værnede trindt omkring dem; Kongeriger lystrede deres Vink; Skræk og Ødelæggelse foer lig Lynstraalen ud af deres Haand? vare de derfor sikkre, naar Lydigheden allene var Frygtens Foster? Nei! Gnisten som ulmede i Brystet, blev omsider til en fortærende Flamme; Borgen sank; Hærene adspredes; Herskeren faldt; og hans Throne nedstyrtede i Ruiner! Men hvad behøver den Konge, som elskes af hans Folk fordi hans eget Hjerte slaaer varmt for det; som afskyer Erobrernes blodige Laurbær, og ikke vil andet Herredømme, end det, han udøver over Hjerterne; hvad behøver han Klippeborge og Hære til sin Sikkerhed? Hver Hytte er for ham det tryggeste Hvilested; og uopfordret reiser hans Folk sig til hans Forsvar!

Og denne store Sandhed som alle gode og vise Regenter have hyldet, bekræftes ogsaa af Jesu guddommelige Lære. Thi ikke allene forkynder den: at Øvrigheden er [29] "Guds Tjener "os til Gode, men ikke heller bæres Sværdet forgjeves; at hvo "der sætter sig imod den, modstaaer Guds Anordning:" men

[29] Rom. XIII. 2. 4.

den byder ogsaa med udtrykkelige Ord: [30]"at frygte Gud og "ære Kongen:" [31]"at give Keiseren det, som Keiserens er, og "Gud det, som Guds er." Og disse dens Bud ere ikke verdslig Klogskabs og Forsigtigheds Forskrifter. Nei, de ere foreskrevne af Pligtens hellige Lov, af Omsorg for Menneskeslægtens og hvert borgerligt Samfunds Vel og Lyksalighed. De ere givne i Tider, da Christi Lære endnu var ubekjendt for Jordens Fyrster; da Retfærdigheds, Billigheds og Menneskekjerligheds Stemme ikkun sjeldent kunde trænge igjennem indtil Thronerne, og den dannede Deel af Menneskeslægten sukkede under Vanvids og Voldsomheds Jernscepter.

Men Religionens Bud, ophøiede over Tid og udvortes Omstændigheder, lode dengang som de lyde altid; og ikke blot Lydighed, men ogsaa Forbøn for alle Øvrigheder gjorde den sine Bekjendere til en hellig Pligt!

Hvor meget kjerere maa da denne Pligt være for Christne, som styres af christne Fyrster, der vide, at de ere Guds Tjenere og [32]"hans Riges Embedsmænd," til at haandhæve Retfærdighed, til at beskytte Uskyldigheden, og udbrede Velsignelse i deres vide Virkekreds: der vide, at jo Mere der blev dem betroet, des Mere skulle de ogsaa være ansvarlige for paa hiin Dag, naar de stædes for Hans Domstoel, som er Alles Herre, og hos hvem [33]"ingen Persons Anseelse er!"

[30] 1 Petri II. 17.

[31] Matth. XXII. 21.

[32] Viisdoms B. VI. 5.

[33] Eph. VI. 9.

Ja, her er det den fælles, af Regenten og Undersaatten erkjendte Pligt, her er det Religionens hellige Bud, som knytter et uopløseligt Baand imellem dem; et Baand, hvis Traade ere flettede af Hjertets fineste og ædleste Følelser; som straaler af en Purpurfarve, der er laant af Evighedens Morgenrøde, og som omslynger Fyrste og Undersaat med Kjerligheds, Taknemmeligheds, Haabs og Tillids evig afvexlende, uforvisnelige Blomster! Thi ligesom Han paa Thronen ydmyg og med Glæde opfylder Sin Herres Villie; saa frydes Hans lykkelige og taknemmelige Folk over den Regent, Guds Forsyn gav det; adlyder villigen Hans Bud, fordrer ikke Mere af Ham end menneskelige Kræfter formaaer, elsker Ham for Hans redelige Hensigts, Arbeidsomheds, Retfærdigheds og Menneskekjerligheds Skyld; og nedbeder Guds Velsignelse over Hans helligede Isse!

Og hvo kan vel mere fortjene saadan inderlig Forbøn, end den gode Konge? Thi er ikke Han, ved at herske over alle, alles Tjener? Har ikke Hans Folk retfærdigt Krav paa alle Hans Oieblikke? Maa ikke Han bære alle Sorger og Bekymringer, og være dobbelt udsat for Menneskehedens Lod i det dobbelte Forhold, hvori han staaer, som Menneske og som Regent? Og jo mere Han er ophøiet over Menneskene sine Brødre, des oftere vorder ogsaa Hans Hjerte krænket af deres Ustadighed, Egennytte, Utaknemmelighed og Troløshed! Ja det er et Arbeide, ofte et utaknemmeligt Arbeide, at regjere. Jordens Høihed, Purpurets Glands kan ikke give Erstatning derfor. Thi alt dette er jo forgængeligt; og Marmoret, som

indslutter den hensovende Monarks Støv, er dets sidste Mærke! Men Samvittighedens Vidnesbyrd, men Folkets Tillid og Kjerlighed kunne ene give Lønnen.

Denne Kjerlighed yttrer sig ogsaa i Taksigelse og Forbøn for den elskede Fyrste; den yttrer sig i disse Hjertets Følelser, dem Religionen helliger, og som bevare Hans Minde i Velsignelse endog længe efter at Han er bleven samlet til Sine Fædre! Jo varmere Kjerlighed, des inderligere Forbøn; jo hjerteligere Bøn, des varigere Kjerlighed, des større Tillid til Ham, som styrer; des roligere Sind i mørke og i glade Dage; des større Redebonhed til at bidrage Alt til det almindelige Bedstes Fremme!

Med saadant Sindelag skulle Menneskene, som Apostelen siger, leve et stille og roligt Levnet; under en viis og kjerlig Bestyrelse nyde Guds Velgjerninger, bære Livets uundgaaelige Gjenvordigheder, villigen understøtte Fyrsten i hans ædle Bestræbelser, og, forenede med Ham ved Kjerlighedens Baand, arbeide paa, at endog senere Efterslægt maa nyde Frugten af deres Gudsfrygt, Borgersind, Vindskibelighed, Maadehold, Uegennyttighed, og alle de Dyder, som Apostelen sammenfatter under Gudfrygtigheds og Ærbarheds Navn. Saadant Hjertelag er endelig ogsaa efter hans Forsikkring godt og behageligt for Gud vor Frelser. Det er behageligt for Ham, som er idel Kjerlighed, som vil, at Kjerlighed og Taknemmelighed mod Ham skulle styre Hans Mennesker paa deres Bane, og Fred og Eendrægtighed herske paa Jorden!

O saa ville vi og med gladeste Redebonhed efter Kongens Din Tjeners inderlige Ønske anraabe Dig, o Gud, for Ham! Han begjerer vor Forbøn: og svage, ufuldkomne som vi ere, vove vi dog i Tillid til Din uendelige Miskundhed at nærme os til Din Naades Throne, og at frembære vore Hjerters rene Offere for Din Salvede!

Lad alle Jordens og Himlens Velsignelser vorde Lønnen for Hans redelige Attraa, Hans utrættede Arbeide! Giv Ham Viisdom og Kraft, Sundhed og et langt Liv! Lad Ham frydes ved Hans Folks Kjerlighed og Fædrelandets Vel! Skjenk Ham Din Glædes Kalk, og lad aldrig mere nogen Kummer saare Hans Hjerte! Og ligesom Du ville bønhøre os, der anraabe Dig for Kongen, saa ville Du og i Naade skue ned til Ham, naar Han i Sin stille Bøn paakalder Dig om Din Beskyttelse over det Folk, hvis Lyksalighed Du har lagt i Hans Hænder! Bønhør Ham, o Fader, bønhør os! og lad Verden erfare, at [34] "Du er Herren, som gjør Barmhjertighed, Ret, og Retfærdighed paa Jorden!"

Saasnart Talen var endt, blev følgende Choral opført efter Davids 145de Psalme:

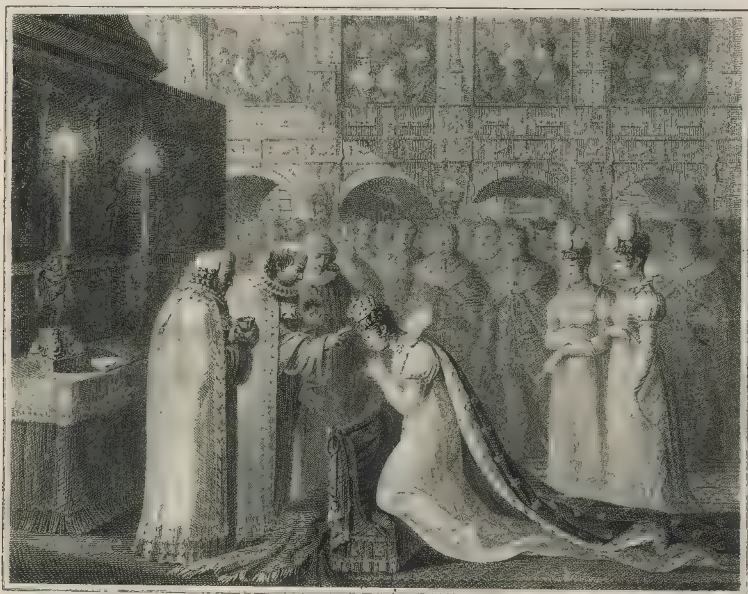
[34] Jerem. IX. 24.

Du Danneqvinders Hæder,
O Dronning! Du fremtræder
I Diademets Pryd.
Knæl ned for Herrens Throne:
Han gav Dig Liv og Krone;
Han lønner Trofasthed og Dyd.

Gud, som Dit Hjerte kjender,
Ned fra sin Himmel sender
Til Dig sin blide Fred.
Saa værdig Kronens Hæder,
Saa værdig Moderglæder,
Saa værdig Folkets Kjerlighed.

O Fyrstelige Mage!
Du glæder Kongens Dage,
Du er hans Hjertes Trøst!
Vor Gud Din Afkom signe,
Den Dig i Dyder ligne;
Hør, Kongers Konge! Folkets Røst.

Under denne Sang vendte Biskoppen af Sjelland sig om til Alteret, tog Salvedaasen, aabnede den, gjorde sin Bøn til Gud, vendte sig derpaa igjen mod Thronen, og overgav, ligesom forhen, Salvedaasen til Biskop Balle, Laaget til General-Superintendent Adler; hvornæst han, da Musiken var endt, allerunderdanigst indbød Hendes Majestæt Dronningen til at imodtage Salvingen, med følgende Ord:

Stormægtigste Allernaadigste Dronning!

Hvor Deres Majestæt i denne høitidelige Stund henvender Deres Øine til den Forsamling, som omgiver Dem, finder De Glæde i ethvert Aasyn; og Selv tager De Deel i denne Glæde med den Hjertets Inderlighed, den stille Opløftelse af Sjelen til Himlens og Jordens Gud, som har gjort Dem saa stærk i Livets Gjenvordigheder, saa taknemmelig for alle Velgjerninger, De have modtaget af Alfaderen. Ikke blot Kjerlighedens Baand, ikke Thronens Glands alene knytter Deres Majestæt til Konge og Fædreneland. Naar andre Rigers Dronninger forlade Faders Pallads, for at bestige Throner, som indtil den Dag vare aldeles fremmede for dem, og da først Hengivenhed til deres Gemal vorder den Spire, af hvil-

ken Moderfølelse for det Land, til hvis Fyrstinde de bleve kaarede, fremskyder: O! hvor langt lykkeligere er da baade Deres Majestæt og det Folk, De tilhørte fra Deres Vugge af! Thi er det ikke Femte Frederiks og Hans uforglemmelige Lovises Blod, som strømmer i Deres Majestæts Aarer; dette for Danmark evig dyrebare Blod, som opvarmer Deres Hjerte, og med hvert Pulsslag forøger dets Kjerlighed til det Folk, hvis Datter De er, og dets Moder tillige! Thi saadan Ægtefælle valgte Sjette Frederik Sig: saadan Mildhed, Forstandighed, stille Gudhengiven Dyd, kaarede Han til ved Sin Side at smykke Dannerrigets Throne! I Sin Faders Huus, i Sit eget Slægtskab søgte og fandt Han Sit Livs trofaste Ledsagerinde, til kjerligen at tage Deel i alle Hans Glæder; til at opmuntre Hans Sind, og være Hans Trøst ved inderlig Medfølelse, naar Hans bekymrede Hjerte søgte en ligestemt Sjel; til at være et Mønster for Danmarks Huusmødre i Opfyldelsen af alle de Pligter, som Gud og Naturen har paalagt Qvinden fra Thronen indtil Hytten. Og saaledes har Danmark, saaledes har Verden seet Deres Majestæt stedse Sig selv lig, fra Deres Ungdoms feireste Vaar indtil denne Dag, i alle de fem og tyve Aar, som ere henrundne siden denne Forenings lyksalige Øieblik. Ja, ikke blot Samtiden, som lever under Deres Majestæts Øine, bevidner: ogsaa den fjerne, den ved ingen jordisk Glands og Høihed bestikkelige Efterslægt vil med frydefuld Røst bevidne: at Deres Majestæt har opfyldt Kongens og Fædrenelandets Forventninger; opfyldt dem, ikke som en Pligt, hvis ubrødelige Hellighed aftvinger

Efterlevelse; men at det var en Trang for Deres ædle vennehulde Hjerte, at iagttage den Kjerligheds Lov, som Deres hele Væsen hylder, fordi det selv lever, røres og er i Kjerlighed!

O lyksalige Dronning! den Moderkjerlighed for Deres Folk, som opliver Deres Barm, erkjendes, paaskjønnes taknemmeligst af alle Deres Undersaatter! Alles Hjerter slaae for Dem; alles Hjerter anraabe Gud om Hans rigeste Naade over Deres Majestæt; og Dronning Marias Navn vil, liig Lovises, være i Velsignelse hos fjerneste Old! Thi ei forgængelig er saadan Kjerlighed; den forplantes fra Slægt til Slægt, og gaaer over fra Forfædrenes i Børnebørnenes Hjerter. End lever efter Aarhundreder Thyre Dannebods, Dagmars og Philippas Minde; og Taknemmelighed er den skjønneste Blomst, som kan flettes i Menneskehedens Krone.

Med disse Taknemmeligheds og Hengivenheds Følelser vente vi alle, som ere her forsamlede, at Deres Majestæt ville efterfølge det Andagts og Ydmygheds Exempel, vor dyrebareste Konge har givet Dem, nærme Sig den Usynliges og Allestedsnærværendes Alter, og opløfte Deres rene Hjerte til Ham, som er al Velsignelses Kilde, i stille Bøn for Kongen og Fædrenelandet, medens vi selv anraabe Ham om Hans guddommelige Miskundhed over Deres Majestæt, hvis Billede den høitidelige Salving er, De nu ville annamme!

Saasnart disse Ord vare talte, og Biskoppen med sine Medbrødre havde bøiet sig for Dronningen, reiste Hendes Majestæt Sig fra Hendes Thronsæde, neiede for Hans Majestæt, som svarede ved Hilsen med Scepteret, steeg ned af Thronen, og nærmede Sig med hellig Andagt og ubeskrivelig Ynde til Alteret, hvor Hun imodtoges af Biskopperne med dybeste Ærbødighed, og knælede ned paa den for Hendes Majestæt beredte Bedeskammel. Derpaa dyppede Biskoppen af Sjelland sine tvende Fingre i Salve-Olien, og med Hjertets Opløftelse til Gud salvede han Hendes Majestæt med Korsets Tegn paa Panden og ovenfor Brystet; og ledsagede den høitidelige Handling med følgende Ord:

Saa salves nu Deres Majestæt i Navn Gud Faders, Søns og Hellig Aands, med Korsets hellige Tegn paa Deres dyrebare Hoved †, saa salves De paa Deres Bryst †, til Forsikkring om, at denne Viisdoms, denne Kjerligheds Aand, som, oprunden af Jesu Christi Lære, besjeler og opliver Dem, stedse her i Livet vil lyksaliggjøre Deres Majestæt, Kongen og Folket, og følge over med Dem i hiin bedre Verden, naar De, Gud give, først efter mange Aar, skal omskifte denne jordiske, timelige og forkrænkelige Krone, med den himmelske, evige og uforkrænkelige, som er henlagt for Dem i Guds Herligheds Rige.

Amen.

Efterat Salvingen saaledes var fuldbyrdet, reiste **Hendes Majestæt** Sig fra Bedeskammelen og gik tilbage til Thronen, ledsaget af Kammerfrøken von der Maase og Overhofmarskalinde Hauch, som bare Slæbet, og da **Hendes Majestæt** paa ny havde neiet for **Kongen**, og med Scepteret igjen var bleven hilset paa det venligste, indtog Allerhøistsamme igjen Sit Sæde paa Thronen; hvorpaa følgende Sang istemmedes:

Hædrer, o **Kongepar!** Danas Throne!
Din jordiske Krone
Fra Viisdom og Dyd har sin Glands.
Du længe, længe den bære
Til Danas Held, til dets Ære.
Sildig, o Gud! den byttet være
Med Evighedens Seierkrands.

Efterat denne Sang var endt, bukkede Bispoppen af Sjelland, som imidlertid havde sat Salvedaasen paa Alteret, tilligemed sine tvende Medbrødre, dybt for **Deres Majestæter**, og holdt den sidste ham allernaadigst befalede Tale:

Stormægtigste Allernaadigste Arveherre og Konge!

Stormægtigste Allernaadigste Dronning!

Johannes, Frelserens fortroligste Discipel, skriver til sine Christne: [35]"Den Salvelse, som I annammede af Ham, bliver "i Eder." Dette billedlige Udtryk bruger han, for dermed at betegne den sande Religions-Kundskabs Tilstrækkelighed og urokkelige Vished. Ogsaa mig være det tilladt, at betjene mig af disse Ord med Hensyn til den høitidelige og hellige Handling, som nu er fuldbyrdet. Thi ei betragtes den som en tom og betydningsløs Skik! Religionens Guddommelighed, Alterets Hellighed, **Deres Majestæters** Værdighed tillader ikke sligt. Nei, høi og betydningsfuld, som den er, bør ogsaa dens Anvendelse være stor og vigtig; og det Apostoliske Embede, hvormed **Deres Majestæt** har beklædet mig, paalægger mig den hellige Pligt, i det jeg gjentager Johannes's Ord: "Den Sal-"velse, som I annammede af Ham, bliver i Eder!" offentligen at tolke de Følelser, som i dette høitidelige Øieblik opfylde **Deres Majestæts** og **Dronningens** Hjerter, hvis Indtryk aldrig vil udslettes, hvis Erindring stedse vil være levende og frugtbar i Deres Sjel.

[35] 1 Joh. II. 27.

Ydmygeligen have De nedlagt Deres Fædrene Krone og Rigets ældgamle, igjennem mangfoldige Slægtfølger paa Dem nedarvede Scepter for Hans Alter, som er Kongernes Konge og Herrernes Herre, [36]"som afsætter og indsætter Konger; som "giver de Vise deres Viisdom, og de Forstandige deres Forstand."

For Ham, som boer i et utilgængeligt Lys; som throner høit over Himlenes Himle, og for hvem Jordens mægtigste Monark, ja den første iblandt Englene, hvis Vink maaskee behersker hele Verdens-Systemer, ikkun er Støv! for Ham have De bøiet Deres Knæe og anraabt Hans Guddommelige Miskundhed over Dem og Deres Folk! For Hans allerhelligste Aasyn har De, o elskede Konge! fornyet de Løfter, De i Stilhed aflagde, dengang De, blomstrende i Ungdoms første Kraft, tiltraadte Statens Bestyrelse! Hans Faderhuld haver De atter anraabt om den Viisdom, [37]"ved hvilken Kongerne "allene regjere, og Fyrsterne udkaste Love;" om den Kjerlighed, hvis hellige Ild flammer i Deres Bryst, og at dette stedse maatte være et reent Alter for Gud og Fædreland; om den Kraft, som udfordres til at styre, til at føre Scepteret med viis Mildhed, til at gribe Sværdet med skaanende Alvorlighed! Ham, hvis Navn er Kjerlighed, har De, dyrebareste Dronning! af Deres Hjertes Fylde, med alle Deres Sjels Kræfter anraabt om den Viisdoms altid blomstrende Ynde, som gjør behagelig for Gud og Mennesker; om den Kjerligheds stedse

[36] Dan. II. 21.

[37] Prov. VIII. 15.

fornyede Kraft, [38]"som er mild, overbærende, ikke søger sit "Eget, haaber alle Ting og trættes aldrig!" Om alle disse Velgjerninger, og deres Vedvaren indtil Deres dyrebare Livs Ende, have Deres Majestæter tillidsfuld anraabt [39]"Lysenes "Fader, hos hvilken ikke er Forandring eller Skygge af Omskif-"telse;" og have De imodtaget den Kongelige Salving til offentligt og høitideligt Vidnesbyrd om disse Deres Følelser, denne Deres Sjels inderligste og stedse med lige brændende Iver vedvarende Attraa.

[40]"O lyksaligt det Folk, hvis Konge er ædel!" Thi, [41]"at være from og sanddru, bevarer Kongen, og hans Throne "stadfæstes ved Gudsfrygt!" [42]"Alherskeren vender ikke sine Oine "fra de Retfærdige, og lader Kongerne sidde paa deres Throne "altid, at de blive mægtige." Saaledes taler Skriften! Saadan Trøst og Opmuntring gyder den de retsindige Fyrster i Hjertet! Saadan Forvisning giver den om den Allerhøiestes Bistand! "Ja, Herre!" udraaber Psalmedigteren, [43]"Kongen glæder "Sig i Din Kraft, og hvor ganske glad er Han over Din "Hjelp!"

Og denne Glæde og Fryd være Deres Majestæter i rigeste Maade tildeelt af Ham, som [44]"er Deres Lys og Sa-

[38] 1 Cor. XIII. 4-8.
[39] Jac. I. 17.
[40] Prædik. X. 17.
[41] Prov. XX. 28.
[42] Job. XXXVI. 7.
[43] Ps. XXI. 2.
[44] Ps. XXVII. 1.

"lighed!" Han give Dem Begge, hvad Deres Hjerter ønske! Han lade Dem see alle Fædrelandets Saar helbredede; Velstand og borgerlig Lyksalighed vende tilbage til Danneriget Kyster; Religionen, Menneskehedens Helligdom, Staternes sikkreste Værn, hædret, udøvet af Alle, og dens Velsignelser udbredte over Alle; Sædernes Reenhed tilbagevunden; Vindskibelighed og Tarvelighed rodfæstede; Eendrægtighed mellem Borgernes forskjellige Ordener uopløseligen knyttet; Kunsterne fremblomstrende; Videnskabernes Alter reiste under Skyggen af den Evighøies! Han give Velsignelse ovenfra; Jordens Afgrøde, den levende Naturs Frugtbarhed, og alle Fredens velgjørende Følger; at Sværdene maatte forvandles til Plovjern, Spydene til Leer; at istedetfor Vaabengny Agerdyrkerens glade Sange maatte opstige til Himmelen; at [45]"Ære maa være Gud i det Høie"ste, og i Menneskene hans Velbehag!" Saaledes, evige og uendelige Gud, anraabe Danmarks Konge og Dronning Dig for Dem Selv, for Deres Folk, for hele Menneskeslægten! Og alle vi, og alle Danmarks Børn istemme med forenede Hjerter Deres tillidsfulde Bøn!

Vær Du med Frederik og Maria, som Du var med Deres Fædre! [46]"Beviis Dem Miskundhed og Troskab! Læg "Dage til Deres Dage, at Deres Aar vare til nye Slægter!" Og lad denne Deres Forenings store Glædesdag endnu eengang, naar det halve Aarhundrede er henrundet, straale over Deres Isse med fordobblet Høitidelighed! Thi Du er Soel og

[45] Luc. I. 14.

[46] Ps. LXI. 7.

Skjold! Du giver Naade og Ære! Du lader intet Godt fattes den Fromme! Du beskjermer fremdeles den ædle Stamme, som Du har sat til at herske over Os, Dine Børn, og lader den blomstre fra Slægt til Slægt med stedse fornyet Herlighed! Du alene er Herre! [47]"Hvad Du vil, det skeer! Hvad Du byder, det staaer der!" Dig være Priis, Ære og Tilbedelse fra Evighed til Evighed! Amen.

Halleluja, Amen!

Efter Talen blev Lovsangen: "O store Gud, vi love Dig," istemmet, og udført af de Kongelige Sangere og Sangerinder, medens det udenfor Slottet opstillede Artillerie affyrede sine Salver. Under Sangen aflagde Hans Majestæt Regalierne paa det ved Thronen staaende Pulpet. Da Lovsangen var endt, messede Biskop Balle: "Herren være med Eder," hvorpaa, da Musikken havde svaret: "Og med din Aand;" han og hans Medbrødre bukkede sig dybt, vendte sig til Alteret, og Biskop Balle messede følgende Collect:

Lader os alle bede:

O Almægtige, Evige Gud, vor Herres Jesu Christi Fader! Vi takke Dig ydmygeligen, at Du haver skjænket os Din Tjener vor Konge Frederik. Vi anraabe Din faderlige Miskundhed, at ligesom Du i Dag haver salvet Hans Hoved,

[47] Ps. XXXIII. 9.

Du og hver Dag ville glæde Hans Hjerte, styrke Hans Skuldre, velsigne Hans Haand! Lad Din Kirke udbredes og Fædrelandet blomstre under Hans fromme og milde Regjering! Lad Fred være inden Hans Mure og Lykke inden Hans Palladser; at vi maae leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed! Velsign vor dyrebare **Dronning Maria**! Lad **Kongen** og **Dronningen** stedse finde Naade for Dine Øine, og sidde paa Thronen indtil de graae Haar og efter vore Dage! Hør vor Bøn, o Fader! og gjør Dem mere Godt, end vi kunne bede og forstaae, for Din kjære Søns, vor Herres Jesu Christi Skyld, som med Dig lever og regjerer i Hellig Aands Enighed, Een sand Gud fra Evighed og til Evighed.

Choret svarede: **Amen**! og Bispop **Balle** sang derpaa **Herrens Velsignelse**. Saasnart Capellet derpaa havde svaret: **Amen**, blev efter Davids 75de Psalme følgende Choral opført:

Salig den, som sig forlader,
Herre! paa din Miskundhed!
Det er Fred og Himmelglæde
I dit Huus dig at tilbede,
Og for dig, du Livets Fader!
Tillidsfuld at knæle ned.

Magt, som Vold og Svig har vundet,
Duggens Draabe liig, forgaaer.
Men den, du har valgt at bære
Diademets Vægt og Ære,
Den, hvis Throne du har grundet,
Som et Fjeld i Stormen staaer!

Dine Salvede Du glæder!
Du har givet dem Din Fred!
Andagts rene Lue brænder,
Folkets hele Sjel erkjender,
Priser, takker og tilbeder
Din grundløse Miskundhed.

Under denne Musik tog Hans Majestæt atter Regalierne til Sig, satte Kronen paa Hovedet, førte Scepteret og Rigsæblet i Hænderne, hvorpaa Processionen begyndte udaf Kirken til Slottet under Paukers og Trompeters Lyd og begge Gardernes militære Honneurs for Deres Majestæter, i samme Orden og ad samme Vei, som til Kirken, og Hans Majestæt begav Sig til Sit Audience-Gemak, hvor Allerhøistsamme nedlod Sig paa Sin Throne, omgivet af de fyrstelige Personer, dem, som henhørte til den første Classe i Rangen, og Storkorsene af Dannebrogen.

Ligesaa forlod Hendes Majestæt Dronningen, ledsaget af Hans Høihed Prinds Christian Frederik, — som nogle Minuter iforveien havde begivet Sig ud af den for det Kongelige Huus bestemte Kirkestoel hen paa venstre Side af Thronen, — Kirken med Allerhøistsammes Følge, og vendte igjennem Hans Majestæts Audiencegemak, hvor Hendes Majestæt ved at gaae forbi Thronen nejede for Kongen og hilsedes af Hans Majestæt med Scepteret, til Allerhøistsammes eget Audiencegemak; nedlod Sig der paa Thronen, og alle Damerne i Hendes Majestæts Følge rangerede sig paa begge Sider af samme ligesom før Processionen.

Biskopperne og General-Superintendenten og den øvrige fungerende Geistlighed bleve imidlertid staaende ved Alteret, indtil begge Deres Majestæter og det hele Følge havde forladt Kirken. Ligeledes blev Geheime-Archivarius paa sin Plads, indtil Processionerne vare ude af Kirken, hvorpaa Biskoppen over Sjellands Stift overgav ham Kongeloven og Salvedaasen, hvilken sidste han afleverede til Overhofmarskallen, og den første derimod tog han med sig til Kjøbenhavn, for igjen at nedlægge den i det Kongelige Geheime-Archiv.

Efterat Hans Majestæt Kongen havde beafskediget de Cavalerer, som vare i Audiencegemakket, forføiede de sig alle ud af samme ind i det første Cavaleergemak, og ikkun de tre Riddere af Elefanten, som havde baaret Slæbet, samt Overhofmarskallen bleve tilbage i Audiencegemakket, hvis til Forgemakket førende Dør blev tillukket.

Paa samme Maade beafskedigede Hendes Majestæt Dronningen samtlige Damer, som derpaa begave sig i Damegemakket. I Audiencegemakket bleve ikkun Hans Høihed Prinds Christian Frederik, de tvende Damer, som havde baaret Slæbet, Hendes Majestæts Hofdamer og Overhofmester, og da det behagede Hendes Majestæt at reise Sig fra Thronen for at begive Sig til Sine indre Gemakker, ledsagedes Hendes Majestæt af Hans Høihed Prinds Christian Frederik ved Haanden, ind til Gemakket, som støder til Audiencegemakket, i hvilket Kammerfrøken v. der Maase og Overhof-

marskallinde Hauch allene fulgte med. Hans Høihed begav sig derpaa til sine egne Gemakker.

Da Hans Majestæt Kongen havde allernaadigst befalet Overhofmarskallen, at Taffelet skulde begynde, blev Tegnet givet ved Pauker og Trompeter fra Altanen over Porten. Fjorten Capitainer vare udseete til at bære Retterne fra Kjøkkenet til det Kongelige Taffel:

1.	Capitain	von	Caroch	af Ingenieur-Corpset,
2.	—	v.	Dormeyer	af Cadet-Corpset,
3.	—	v.	Glahn	af Artillerie-Corpset,
4.	—	v.	Baudis	af samme,
5.	—	v.	Hein	af Danske Liv-Regiment,
6.	—	v.	Lind	af samme,
7.	—	v.	Zingelman	af Norske Liv-Regiment,
8.	—	v.	Hølling	af samme,
9.	—	v.	Schiøth	af Kongens Regiment,
10.	—	v.	Breinholm	af samme,
11.	—	v.	Schultz	af Prinds Christians Regiment,
12.	—	v.	Hammond	af Kjøbenhavns Infant. Regiment,
13.	—	v.	Sehestedt	af Sjellandske Skarpskytter-Corps,
14.	—	v.	Falkenberg	af samme.

Disse begave sig strax med deres Anfører Major v. Bjerring af Kjøbenhavns Regiment og 28 Gardere af Garden til Hest, til den Gang, som støder til det Kongelige Kjøkken, hvor de imodtoge af de dertil befalede Hof-Officianter hver sin Ret, og bare dem, alle paa eengang, een efter den anden, enhver imellem tvende Mand af Garden til Hest, tværs over

Gaarden til den store Riddersal oven over Kirken; af hvilken den Deel, hvorpaa det Kongelige Taffel stod, var ophøiet og adskilt fra den øvrige Sal ved en Ballustrade. Udenfor samme i et dertil indrettet Orchester havde det Kongelige Capel, Sangerne og Sangerinderne, allerede forsamlet sig. 30 Drabantere af Drabantchoret med deres Over- og Underførere stillede sig langs den indvendige Side af Ballustraden. Samtlige Cavalerer og Damer, dem undtagen som skulde bære Deres Majestæters Slæb, forføiede sig ligeledes til Riddersalen, og stode i tvende Rader udenfor Ballustraden, Cavalererne paa den høire, Damerne paa den venstre Side af Thronen; saaledes at de Fornemmeste i Rangen stode nærmest ved Ballustraden, de Ringeste i Rangen ved Orchesteret.

Imidlertid havde samtlige Prindser og Prindsesser af det Kongelige Huus, saavelsom Deres Durchlauchtigheder, Hertugen af Augustenborg, Prindsen af Augustenborg, og Hertugen af Holsteen-Beck, begivet sig til Hendes Majestæt Dronningens Damegemak, og vare derfra indladte i Audiencegemakket, for at gjøre Hendes Majestæt, der havde taget Sæde paa Sin Throne, deres Opvartning. — Da Alting var ordnet til Taffelet, og derom ved Overhofmarskallen var skeet allerunderdanigst Anmeldelse for Hans Majestæt, behagede det Allerhøiststamme at begive Sig til Taffelet, klædt i den fulde Kongelige Prydelse med Kappe, Kronen, Scepteret og Rigsæblet i Hænderne. Overhofmarskallen gik foran med Overhofmarskalsstaven i Haanden; Slæbet blev baaret af de tvende Riddere af Elephanten, Geheime-Statsministrene Ro-

senkrantz og Kaas, som, efterat Hans Majestæt havde nedladt Sig under Thronhimmelen paa Sin Læneſtoel, der blev sat af Geheime-Statsminister Rosenkrantz, bleve staaende paa Hans Majestæts høire Haand, og da nu Kongen havde lagt Scepteret og Æblet fra Sig paa det ved høire Haand staaende Pulpet, begav Overhofmarskallen sig til Hendes Majestæt Dronningen, for allerunderdanigst at melde, at Hans Majestæt Kongen var gaaet til Taffels, hvorpaa Hendes Majestæt ligeledes begav Sig til Riddersalen, ledsaget af Hans Høihed Prinds Christian Frederik. Allerhøistsammes Slæb blev baaret af de tvende dertil udnævnte Damer. Foran gik Overhofmarskallen. Efter Hendes Majestæt fulgte Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessen, ledsaget af Hans Høihed Prinds Frederik Ferdinand; Hendes Kongelige Høihed Hertuginden af Augustenborg, ledsaget af Hans Durchlauchtighed Hertugen af Augustenborg; Hendes Høihed Prindsesse Caroline Amalia, Prinds Christian Frederiks Gemalinde, ledsaget af Hans Durchlauchtighed Prindsen af Augustenborg.

Deres Høiheder, Prindsesserne Juliane og Charlotte, ledsagede af Hans Durchlauchtighed Hertugen af Holsteen-Beck.

Efterat Hendes Majestæt havde nedladt Sig paa den for Allerhøistsamme paa Hans Majestæt Kongens venstre Haand under Thronhimmelen staaende Læneſtoel, som blev sat af Geheime-Statsminister Kaas, toge de øvrige Kongelige Herskaber Plads ved de tvende korte Sider af Taffelet:

Paa Hans Majestæts høire Haand:
Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessen,
Hans Høihed Prinds Frederik Ferdinand,
Hendes Høihed Prindsesse Caroline Amalia, og
Hendes Høihed Prindsesse Charlotte.

Paa Hendes Majestæt Dronningens venstre Haand:
Hans Høihed Prinds Christian Frederik,
Hendes Kongelige Høihed Hertuginden af Augustenborg, og
Hendes Høihed Prindsesse Juliane.

De tvende Damer, som havde baaret Slæbet, bleve staaende paa Hendes Majestæt Dronningens venstre Haand. Overhofmarskallen stillede sig imellem begge Deres Majestæter.

Deres Durchlauchtigheder Hertugen og Prindsen af Augustenborg samt Hertugen af Holsteen-Beck forføiede dem til det Fyrstelige Taffel.

Til at opvarte ved Taffelet, vare følgende Herrer allernaadigst udnævnte:

For Hans Majestæt Kongen:

Geheime-Statsminister Rosenkrantz,
Over-Kammerjunker Buchwald, Storkors af Dannebrogen,
Contre-Admiral Steen Bille, Storkors af Dannebrogen og Kammerherre,
Kammerherre Grev Holstein Lethraborg, og
Kammerjunker Bülow, Major i Kongens Regiment.

For Hendes Majestæt Dronningen:

Geheime-Stats- og Justits-Minister Kaas,
Over-Hofmester Brochenhuus, Storkors af Dannebrogen,
Contre-Admiral Lorents Fischer, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre, Oberste v. Holstein, og
Kammerjunker Moltke.

For Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessen:

Præsident Rammel Sehestedt, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre Grev Knuth til Lilliendal,
Kammerjunker Morgenstjerne.

For Hans Høihed Prinds Christian Frederik:

Geheime-Conferentsraad Grev Danneskjold Samsøe, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre Schøller Bülow,
Kammerjunker Rabe Hvitfeldt.

For Hans Høihed Prinds Ferdinand:

Geheime-Conferentsraad Hauch, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre Lerche til Lerchenborg,
Kammerjunker Thestrup.

For Hendes Kongelige Høihed Hertuginde Lovise Augusta:

Geheime-Conferentsraad og Stiftamtmand Moltke, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre v. Krogh, Kæmmerer ved Øresunds Toldkammer,
Kammerjunker Giede.

For Hendes Høihed Prindsesse Caroline Amalia:

Geheime-Conferentsraad Grev Knuth, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre Grev Schaffalitzky de Muchadell,
Kammerjunker Stemann.

For Hendes Høihed Prindsesse Juliane:

Geheime-Conferentsraad og Stiftamtmand Baron Güldencrone, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre, Oberst Harthausen,
Kammerjunker Wilhelm Bentzen.

For Hendes Høihed Prindsesse Charlotte:

Geheime-Conferentsraad, Amtmand Schlanbusch, Storkors af Dannebrogen,
Kammerherre og Hofjægermester Lerche,
Kammerjunker Herman Moltke.

Kammerherre og Overpræsident Blücher, Storkors af Dannebrogen, og Kammerherre Stemann, Storkors af Dannebrogen, serverede og ombare Maden ved Taffelet.

Efterat nu samtlige Prindser og Prindsesser af det Kongelige Huus havde taget Plads ved Taffelet, traadte Hofpræst Liebenberg frem og holdt følgende Bøn:

Gud, vor Fader formedelst Jesum! At vide Dig nærværende paa alle vore Veie, at erkjende, at det Brød, som vi fødes ved, gives os af Dig, at modtage hvert Held og hver Glæde som kjerlig Gave fra Din Faderhaand: det udbreder venligt og frydeligt Lys over vor hele Vandring herneden, det giver vore Hjerter den sande, den varige Fred. Derfor opløfte sig ogsaa paa denne Dag vore glade, takfulde Følelser til Dig, fra hvem al god Gave, i det Legemlige og i det Aandelige, nedkommer.

Du, som gav Danfolket faderlige Konger og milde Styrere, Du, som har lagt Rigets Scepter i den bedste Konges Haand, og omgivet Hans Tinding med den fra ædle Fædre nedarvede Krone: Du lægge Kraft fra det Hoie i det Scepter, Han fører! Du krone Hans Regjerings Dage med Fred og Lyksalighed! Du mætte Hans Aand med rige Velsignelser fra Din Miskundheds evige Fylde! Du forunde Ham endnu som bedaget Olding efter mange daadfulde Aar at skue herlige Frugter af Sin ædle, Kongelige Omsorg og Stræben! — Takket være Du, at Du fra Din Naades Himmel har bevaret og velsignet det Kjerligheds og Troeskabs Samfund, som det høie kronede Par i Deres Livs lyse Foraar indgik med Hverandre! Bevar og velsign fremdeles vor dyrebare **Konge** og vor livsalige **Dronning**! Deres ædle Omheds og Kjerligheds Pagt blive varig og lyksalig indtil Livets sildigste Dage! Saa lyder hele Danfolkets Stemme til Dig med hver kommende Dag. Du høre Alles forenede Raab! Du velsigne det ophøiede, kronede Par! Du velsigne det ganske dyrebare Konge-Huus! Du velsigne Danriget for dets ædle **Frederiks**, for dets fromme **Marias** Skyld! Amen.

Vor Fader, du som er ꝛc.

Den af forhenværende Theater-Directeur og Ridder Thomas Thaarup forfattede Cantate, som blev opført under Taffelet, var følgende:

Chor.

O kom, o kom til Jorden ned,
Du milde Glæders Skaberinde!
Du Himlens hulde Datter: Fred!
Byd Tvedragts Tordenskye forsvinde!
O Fred!
O kom, o kom til Jorden ned!!!
Trøst snehvid Oldings lange Savn,
Giv ham sin fromme Søn tilbage!
Glæd frelste Mand med Fadernavn
Fra glade Børn og blide Mage,
Giv Bruden til sin Brudgoms Favn!
Du byde Flid og Frugtbarhed
Udslette Krigens grumme Minde!
O Fred!
O Moder til Lyksalighed!
Flæt Oliegreen om Fyrste=Tinde!
Fremstraal i al din Herlighed!

End høine tordensvangre Skyer sig.
End vælter Tvedragt Asken om,
Og søger Tændingsgnist til Mordbrands Blus.
See! Vinden hvirvler brændte Dødningbeen
Med knuste Stæders Støv mod Skyen.
Den hyler mellem eensomme Ruiner
Af Tempel, Fyrsteborg og Hytte.
Den gjennemsuser tidselgroede Slætter,
Hvor før den vakte frodig Axes Bølge.
Plovjernet blotter Krigens brudte Redskab
Og Slagnes Liig.
Blandt Grave lyde Savnets Sukke.
End zittrer Enkens og den Faderløses Taarer
Paa blege Kind.

Fred! dine første Fjed vil gaae blandt Grave,
Din Morgenrøde skinne paa Ruiner.
Forsvinder! forsvinder!
I rædsomme Minder.
Ei høres paa Jorden,
O Tvedragt, din Torden!
Ei kjendes dit blodige Fjed.
Lad blidere Dage,
Lad Dyderne vende tilbage.
Hil være dig, Fred!
Du dale fra Himmelen ned!

Religionen.

Min Helligdom laae styrtet i Ruiner;
Den vilde Frækheds Haand forfulgde mig;
Da tyede jeg til Dødens Offerørk,
Gød Trøstens Balsom i den Slagnes Bryst,
Som stred den sidste Strid.
I Hytten lød min Røst til de Forladte,
Om Gjensyns Fryd og Taal,
Og Kronens Haab ved tornet Banes Maal —
Han! som befæster, og nedstyrter Throner,
Min Fader byder Fred!
Adlyder, Fyrster! det er Gud, som byder!
O! kalder af sit Gruus mit Tempel atter frem!
At Andagts Hymner mod Guds Throne lyde,
At Jordens Slægter i mit Lys sig fryde,
Og Broderenighed velsigne dem.
Lyd, Dødelige! lyd mit Bud!
Lad det din Daads Veileder være!
Da skal dit Hjertes Fred dig lære,
Jeg sendtes dig fra Sandheds Gud!

Du, som Alviisdoms Raad udsaae
Til Kongethronen at bestige,
Styr, Jordens Gud! et arvet Rige,
At Himlens du fortjene maa!

Retfærd.

Spydstagens Ret ei gjelder meer.
Giv, Fred! giv mig mit Sværd tilbage!
Giv atter Vægten i min Haand!
Langt over Svaghed, uden Harm,
Enhver sin Ret skal tildeelt være!
Vor fælles Dommer Dødelige bære
I egen Barm.
Religion! min Tvillingsøster!
Vi stode samlede ved Danas Throne
I Sekler: Kongerne adlød vor Røst.
Vi vide, Frederik! Du elsker os,
Vi sværge Dig ved ham, som os udsendte:
Vi aldrig skal forlade Dig!

Duo.

Religion, Retfærd:

Vi Haand i Haand for Frederik træde:
Ved os Hans Vælde skal bestaae:
At lyde os er Kongens Glæde,
Ved os Sin Kongeløn han naae!

Retfærd:

For mig skal Lastens Slave bæve:
Han skal omkomme ved mit Sværd!

Religion:

Min Kraft den Frommes Sjel skal hæve,
Han elske Dyden for dens Værd.

Retfærd:

Min Dom ubøielig skal være:
Min Arm et vældigt Værn for Ret!

Religion:

Og ved min himmelsendte Lære,
At lyde dig skal vorde let.

Begge:

Vee Folk! vee Fyrste! som os hader.
See Throner styrtes ved vort Savn!
Men Held for Folket og dets Fader,
Der aabner os en villig Favn!

Sandhed.

Gud satte Dig, o Sjette Frederik!
Paa Dine Fædres Throne.
Han gav Dig mange Fyrsters Savn:
Maria, Danas Dagmar, ved Din Side,
Ved Dyders Ynde værd Sin Krone;
En Æt, i Qvindedyder Hende liig;
Et kjækt og trofast Folk, som elsker Dig.
Han luttrede Din Sjel, som Guld!
Igjennem Modgangs Ørk gaaer Vei til Viisdom.
Thi veed Du, Konge! Glandsen om Din Krone
Er ei af Ædelsteen; men Kongedaad:
At moden Viisdom styrer Kongens Raad;
Og oplyst Kjækhed værner om hans Throne.

At Lasten straffes bør ved Retfærds Magt:
Og Smiger med Foragt.
At trofast Dannedaad har Ret til Ære!
At Sandheds Røst bør **Kongens** Øre være,
Som Harpens Melodie.
At Himlens uforanderlige Lære
Ei gjør vankundig Træl; men oplyst Frie!
Thi er Dit Faderbud: o **Konge!** Danas Held;
Dets Tak, dets Fryd Løn for Din Sjel,
Og trefold hellig denne Dag dets Minde.
Thi ufordunklet af en Krones Glands
See Ægtekjerligheds uvisnelige Krands
Om Diademerne sig vinde.
Skjøn, som den var i Elskovs-Rosenvaar.
Skjøn i et Fjerding-Sekels Aar!
Skjøn skal vor Efterslægt den finde.
O **Kongepar!** om Dine sølvgraae Haar!

C h o r.

Straal frem i Din Herligheds Glands,
O Fred! omstraal Du **Dana-Kongens** Throne!
Flæt Oliegreen, med Eeg- og Myrthe-Krands,
Om **Frederiks**, om **Marias** Krone.
Lad Flid oplives!
Lad Velstand trives!!
Lad Dyd og Viisdom styre dem!!!
At Dana vorde deres Hjem.
Hør Folkets Jubelrøst sig hæve,
I fulde Harmonie den bryder ud:
Frederik, Maria leve!
Velsign dem, Fredens Gud!

Da det behagede Deres Majestæter at forlade Taffelet, og Hans Majestæt Kongen havde paasat Kronen og taget Scepteret og Rigsæblet til Sig, gik Deres Majestæter og de øvrige Kongelige Herskaber tilbage i følgende Orden:

Hans Majestæt **Kongen.**

Hans Majestæts Slæb blev baaret af de nævnte 3 Riddere af Elephanten.

Foran Hans Majestæt gik Overhofmarskallen.

Hendes Majestæt **Dronningen,**

som blev ledsaget af Hans Høihed Prinds Christian.

Hendes Majestæts Slæb blev baaret af de nævnte 2 Damer.

Hendes Kongelige Høihed **Kronprindsessen,**

som blev ledsaget af Hans Høihed Prinds Ferdinand.

Hendes Kongelige Høihed Hertuginden af **Augustenborg,**

Hans Høihed Prinds **Christians** Gemalinde,

Hendes Høihed Prindsesse **Juliane,**

Hendes Høihed Prindsesse **Charlotte.**

Hans Majestæt Kongen forblev i Sit Audiencegemak og nedlod Sig paa Sin Throne. Ligesaa begav Hendes Majestæt Dronningen, fulgt af samtlige Kongelige Prindser og Prindsesser, Sig til Sit Audiencegemak, hvor Hendes Majestæt ligeledes tog Sæde paa Thronen, hvorefter Hendes Majestæt beaffkedigede samtlige høie Tilstedeværende, og begav Sig til Sine indre Gemakker.

Foruden det Kongelige Taffel var der et Fyrsteligt Taffel og 11 Marskals- og Cavaleer-Taffeler tilligemed andre Taffeler for de øvrige Hofbetjente.

Af den til denne Høitidelighed slagne Medaille, som paa den ene Side viser Deres Majestæters Brystbilleder og Navne, paa den anden Danmarks Genius i qvindelig Skikkelse, som i sin høire Haand frembærer en Kongekrone, i den venstre holder Skjoldet med Danmarks Vaaben ved Fødderne med Omskrift: Decus Principum Civium Salus, bleve ved Taffelerne, i Følge Hans Majestæts allernaadigste Befaling uddeelte 38 Exemplarer i Guld, og 602 Exemplarer i Sølv, foruden dem, hvormed Hans Majestæt efter Høitideligheden benaadede Adskillige.

Og i Følge allerhøieste Befaling blev det røde Klæde, som havde ligget paa Forhøiningen i Slotsgaarden, skjænket de Fattige i Hospitalet i Hillerød, hvilket Klæde indeholdt omtrent 110 Alen.

Ligeledes blev det Klæde, som var lagt paa Trapperne og Gangene inde i Slottet, de samtlige Kongelige Arbeidskarle til Deel, ligesom disse Folk erholdt de 95 Alen ¾ bredt carmoisinrøde Klæde, der havde ligget paa Forhøiningen i Riddersalen. Endeligen blev de Fattige af det samlede Frederiksborg Amt, tilsammen 900 Personer, frit givet Mad paa Kroningsdagen, ligesom og en Naadegave af 2000 Rbdlr. R. V. blev skjenket Hillerød Hospital. Fremdeles blev hele Garnisonen og Søe-Etaten i Kjøbenhavn benaadet med Penge paa Kroningsdagen saaledes: at enhver Soldat og Matros erholdt hver 1 Rbdlr.

R. V. og enhver Underofficeer 2 Rbdlr. R. V. Ligeledes blev en Naadegave af 3000 Rbdlr. R. V. skjenket Fattigvæsenet i Kjøbenhavn.

Om Aftenen blev et Fyrværkerie afbrændt i Slotshaugen lige for Slottet, i Overværelse af en utallig Mængde Tilskuere, som fra Omegnen og Kjøbenhavn vare strømmede til, for paa Stedet selv at høitideligholde denne festlige Dag, og hvoraf saa mange som det øverste Gallerie i Kirken kunde rumme, havde erholdt Tilladelse til at overvære den Kongelige Salvings-Act. — Og saaledes endtes denne National-Høitid.

Deres Majestæter vendte den 1ste August henimod Aften tilbage til Frederiksberg Slot, og enhver forføiede sig efterhaanden til sit Hjem, med inderlig Hengivenhed for Kongen og Dronningen, med de varmeste Ønsker for Deres Majestæters, Kongehusets og Fædrenelandets Lyksalighed.

Gud velsigne Kongen!

